

per damunt de les ones mateixes que simples juguets de l'aigua i del vent, sense apreciar-se però, en un breu que per les blanques querreres dels mariners ferils del combat naval, talment com si fossin simples banderes de pau, portades incontinentment per infants.

Del vaicell, solament pogueren veure el care de la broa com si acabava d'enfurar quan començament seu clamps els il·luminaria amb una glori^{afant} imitada. Fins llavors no havien tingut cap ~~cap~~ naufragi, els tripulants de les barques i remolada que la pleja interna que havia caigut, ara minva tant. Aquesta circumstància feu revivir en els cors alguns, alguna espurna d'esperança.

Contràriament a la pleja, les ones seguiren sacudint amb furiosa els lots, fent-los anar violentament d'un a ^{l'altre} altre, sense que perill d'un naufragi irremediable.

L'espurna d'esperança que havia vençut entre alguns feu radicalment tallada quan després de pocs minuts que les roques tenien sobre la furiosa aigua, una contraona feu topar dues barques bruscament les quals naufragaren a l'instant, i sense poder prestar cap ajuda tant als ferits, com als tripulants de la dotació del vaicell, cor tot seguit una enorme marolli s'el·leva gelfi i no tornaren a aparèixer.

380 Els supervivents maldaven per descobrir entre la escuritat
les perdudes ^{lanxes} barques no aconseguint-ho, naturalment, i una
nova pena el afligia, demostrant-se-li la minyola esperança.

En Jean Robet, resistint el profund dolor que la fe-
nida li produïa, esperava tranquil el final oraciu que au-
gurava el qual, pel que feia referència a ell, no el veuria
pas gens. M'he, sentia la pena pels pobres companys que
el voltaven, visitjors tots ells de salvar-se de la catàstrofe in-
munt, mentre l'Oceà impenible, amuntzava aquelles munt-
terribles amb el soroll sinordador de ses neves amb que es con-
vertia en enevant un elatit finere mortuoria, misteriosa
i horrible, sacudint contínuament a les senzilles embarcacions
pau navegats es sostenien l'omunt d'elles com si volguessin
pau uns instants més per disfrutar de la visió natural tan
trágica en aquells moments; i ningú podia tirar-se l'aigua
per posar final a la seva vida; tot i que la veïa finida ja, però
es resistien a entreper-se a la mort i s'aguantaven amb corpes
de tigre en els petits botes; ferits i sans malalts, aganyats, tots ells
es resistien a capitular davant la feresa del mar.

Circumstancialment les ^{anes} ~~veïes~~ reuniren quasi juntes, ^{que} ~~les~~ ^{de}
les petites embarcacions, talment com si estessin lligades. Fata-
lment havia de resultar aquella ~~veïa~~ ^{veïa} pels tripulants, i es reuniren
després una fantàstica ana caiguda ^{seguent} ~~de~~ d'elles i se'ls feu ^{una}
requidament, com si ello' fos pel veïa, una altra ^{una} ~~de~~ no reunies

tornaven a émer. ^{ben vult.} ~~del bot,~~ quan ~~me~~ ^{afanar} veuria
 no molt lleu, el terrible xisclet d'una gegantina ona sa quel
 coigui materialment ^{agant} ~~de~~ ^{la} ~~l'ona~~ ^{l'ona} enfusant. ~~La~~ tot
 apèit. ^{Mej successi qualcun impruist, car} ~~Però~~ ~~quan~~ ~~passa~~ ~~del~~ al topar ~~del~~ ~~madel~~ i' ~~era~~ ~~una~~
 deuona meutanya d'aigua i agafant ^{el bot manjant} ~~el~~ ~~bot~~ ~~manjant~~
 quent, a causa de ca' recitrocementa rebuda en taria a posar un ten-
 tit frantzantol. ~~Però~~ a que ~~parle~~ ~~no~~ ~~s'~~ ~~hi~~ ~~veia~~ ~~gens~~, ~~molt~~ ~~del~~ ~~un-~~
 frag que ~~cuora~~ ~~s'~~ ~~aguantava~~ sobre ~~la~~ ~~liquida~~ ~~superficie~~ ~~no~~ ~~se'n~~
 acobren de l'insperat ~~causi~~ ~~del~~ ~~bot~~ i' ~~tot~~ ~~instalant~~ ~~per~~ ~~soluar~~ ~~n~~,
 meumbien a fi, ~~veient~~ ~~per~~ ~~l'~~ ~~esora~~ i' ~~allumys~~ ^{ca's bregada un} ~~de~~ ~~la~~ ~~borca~~.

En Jean i un altre naufrag ~~se'n~~ ~~obtinan~~ ~~de~~ ~~l'impruist~~ ~~causi~~ i' ~~els~~ ~~rebudat~~ ~~causant~~ ~~frag~~, ~~gestan-~~
~~tant~~ ~~en~~ ~~l'instat~~ ~~un~~ ~~est~~ ~~terrible~~ ~~d'~~ ~~alegria~~ i' ~~reacuentrant~~ ~~la~~ ~~seua~~ ~~volun-~~
~~ta~~ ~~de~~ ~~la~~ ~~borca~~, ~~se'n~~ ~~acougeu~~ ~~ho~~. En Jean, veient el desesper del pobre nau-
 frag ~~prova~~ ~~de~~ ~~saluar~~ ~~lo~~ i' ^{ja} ~~esperar~~ ~~que~~ ~~ell~~ ~~estava~~ ~~contest~~ ~~de~~ ~~trobar~~ ~~se~~
 entre ~~del~~ ~~auel~~, ~~es~~ ~~compadi~~ ~~niment~~ ~~d'~~ ~~ell~~ i' ~~prova~~ ~~de~~ ~~saluar~~ ~~lo~~, ~~en~~
 caminant-se ~~vers~~ ~~on~~ ~~es~~ ~~trobava~~, ~~qual~~ ~~si~~ ~~se'n~~ ~~troba~~ ~~del~~ ~~bot~~, ^{en} ~~l'auel~~, ~~l'a-~~
~~gafa~~ ~~amb~~ ~~un~~ ~~braç~~ i' ~~des~~ ~~pres~~ ~~de~~ ~~grau~~ ~~esforç~~ ~~accinguer~~ ~~amb~~ ~~un~~ ~~a~~
~~tor~~ ~~de~~ ~~la~~ ~~borca~~, ^{quan} ~~se'n~~ ~~troba~~ ~~del~~ ~~bot~~ ~~se'n~~ ~~salua~~ i' ~~el~~ ~~surprugue~~ ~~que~~ ~~el~~
~~que~~ ~~havia~~ ~~saluat~~ ~~era~~ ~~un~~ ~~uonier~~ ~~alemany~~, ^{au} ~~no~~ ~~s'~~ ~~esperu~~ ~~medi~~ ~~gu~~
~~de~~ ~~que~~ ~~hagu~~ ~~es~~ ~~robret~~ ~~un~~ ~~exercic~~ ~~i'~~ ~~des~~ ~~ist~~ ~~l'~~ ~~ajuda~~ ~~a~~ ~~pujar~~ ~~del~~
~~de~~ ~~la~~ ~~borca~~. ^{l'ameq} ~~Un~~ ~~cap~~ ~~ti~~ ~~fan~~, ^{ta} ~~se'n~~ ~~salua~~ ~~a~~ ~~allumys~~ ~~per~~ ~~lliuor~~ ~~n~~ ~~de~~
~~post~~ ~~de~~ ~~del~~ ~~auel~~ ~~fiu~~ ~~a~~ ~~uoir~~, ~~ullo~~ ~~de~~ ~~saluar~~ ~~n~~ ~~com~~ ~~taria~~ ~~pro-~~

384 El veient salvat respirà felicitat quan es trobà ~~seu~~ la barca i recobrà
ànima car estava ja quasi extenuat.

En veure, després del ^{estret} ~~estretament~~ el mirà llargament la superfície per
tot el bàndol i no veient cap uel naüfrag en tot el petit horitzó que
abarcava a la seva vista, sense dir res, s'alçà i redificant es tirà altra
volta a l'aigua.

L'alemany i l'altre naüfrag es miraren ~~alternats~~ l'un a l'altre i no
es digueren de moment res, car l'altre, era francès i comprengué que era
impossible parlar, ja que no s'entendrien; però la mirada que s'adreçaren
era fàcil entendre ja que ambdós volien dir que farien davant d'aquell
boig que el tirava a l'aigua sense uel ni remys. Ja s'anava a l'u-
est-se l'alemany per dirar de recollir-lo i portar-lo de nou a la
barca, però no volgué, car en aquell moment una gran ona que ve-
nia en direcció ja ell, arrebegà en Jean que estava a pocs metres
de l'embarcació i violentament l'arrossegà fins al bot, amb tanta fir-
mitat que del cop que rebé i al topar contra la barana perdé els sentits
i silenciosament s'hagué enfonsat a no ésser per l'atent alemany
que el pesà al vol i amb el procediment característic de la seva for-
ça, el tornà a ~~colocar~~ l'embarcació. Un cop en ella, l'acomodaren al fons
del bot i es cuidaren de no tocar a ^{l'alemany} a naufragar, ja que de repetir-se
la mort era segura. El beneficiaria eficaçment per equilibrar les onades,
la oscuritat que ja començava a ~~de~~ aclarir-se un xic, degut a que dinte
d'una hora aproximadament, ja començava a clarejar el nou dia,
però mentre aquest no arribés, el faenell no deixaria de desaparèixer
i constantment estaria ^{note el} ~~del~~ poder de les ones.

385

Defectiuament, a la llum de l'alba es trobà encara clintant amb el furient mar, si bé ara semblava ja capficat, venent de tantes energies gastades durant la nit.

A mida que el sol maturoava el luminant el dia, estenia els seus raigs bellíssims sobre la immensa superfície, la qual formava com un grandiosíssim mirall del firmament en la terra, de nova bellesa, a la vegada que amb la nova llum semblava monotitzar la fúria del mar, adormint les seves feroçes ondes en un somni de calma i de repòs, o mitges a la inactivitat davant el rubicó espectacular de la natura, amentrat pel continu remorisc de la mar calurosa i monòtona.

Haver vist la vista orbe del gran nivell del mar i no aparèixer ni un sol rastre ja sigui de vapor o de alguna altra cosa que rebegués del naufragi, cosa provada que aquella era l'única supervivent de la gran catàstrofe.

L'alemany, que ja veia pacificada la mar, es girà instintivament i sense donar-se compte que el seu company era un francès, tripulant des de la dotació del vaixell mercant ~~per~~ naufragat, li parlà amb la seva llengua materna, ~~mes~~ el naufrag ~~francès~~ que no entenia un borrall d'alemany, si en francès, naturalment, que no entenia res, tot acompanyant la frase amb un gest d'espantes que volia dir com: "Dai, no ve el que dius, si no t'expliqués millor."

Llavors l'alemany, reuylà en francès, caigut encara sense sentir el fons de la barca i el seu arribat interlocutor entenció i comprensió.

soub la mirada de l'ennemi que aquest no era tot si no un bon company i un excellent socors, va de tota munitia hostil pel ocupant francesos i lliure de la influencia suïcida que des patries respectives d'aquells naufragis es profenaven.

Siguidentment, doncs, vube pensar hi gens més, apaforen a un Jean i l'hoi porren amout ^{a una} ~~un~~ ^{promesa} ~~trouar~~ de la barca, per veure si el podien tornar en si. Però per molt que reforçaren no ho aconseguiren, circumstancia que els entristí, car si no hi venien els sentits prompte, era segur que no viuria gaire, comptant que estava ferit i que el seu rostre tenia l'aspecte de quebeau molalt.

J'uo solament perixia en Jean, nió que fins ell hi tot, car els seus estomacs estoven a "duel rebel" i es negarien a continuar en desdijenci continue. Tenint com a speritu ja l' enorme esforç fet en aquell aquella nit inolvidable.

Abentrestant, encara passant el temps i aelloe apareixia, queloan que els fes veure esperancats; cap vaicell, cap vaicell havia parbat fins llavors per aquells cantons i era imminent que se no veuria lo-li un auxilli rapid, necessubrien ara de faer, ~~com~~ ^{per} que miraculoament havien escapat de la furia de la mar per cause novament al un poder, hors d'esper, sense una engruna d'esperanca i soub el cos decaigut i feble, mancat d'aliment, perdit energie i esclafat per la tritura.

La bloable gesta del seu salvament, Theroic per excel. lencia, no es tropassaria mes sulta d'aquell horitzo el qual seria imie tertuesoni de la gloria ignorada dels tres naufragis, que moriren unuig.

del més gran desesper i martiri; moriren de sang; Frustifera i horrorosa ³⁸²
mort que tentaven i s'apoderaria dels seu cassel fins a deixar-los inerts sobre
la barca, on potser hauríem ignorats i insepults dies enters, mesos anys,
eternament, servint-los de tomba la mateixa barca salvadora. I quant després,
temps a venir, hom la descobriqué casualment, servint encara, perduda
per l'immens Océa, descobriera mes mes que tres cadàvers de tres herois, en-
fosos llurs restes amb comuna harmonia, acordats tots ells de les seves vi-
des i essent un d'ells, enemic polític irreconciliable amb els altres dos, però
en el sentit caritatiu particularment, que més que patriota era human
primer, i com a humans tots tres, horrenen alla vint del cel i del mar, aque-
lla micida hostilitat que ambdues nacions sortien, malament i trepit-
jant les lleis i divins lleis de la Natura imposa sobre els mortals, però que
la bofia de la conflagració no colpeja i l'home, ferament, alentat per la
ret de sang i de poder, es deixa a matar i enunya als seus futurs que vivin
del seu caliu, a que ^{o en fi} s'infusa creixença amb l'etern odi per aquells i aquells per
ells, perquè recordant el pretèrit es blencia novament a una semblant dita
fratrida que degenera la rasa, afbleix els esperits, inculca odi i destrueix
la Humanitat en general.

En Jean, instintivament, aixecà un oïr les farfelles i clava la seva mi-
rada sobre els dos companys que el voltaven, sense pronunciar ni un sol mot,
car no es recordava de tres al que havia succeït.

L'alemany, coneixent que el cap d'en Jean no estava el suficient com-
de que requeria, ~~amb~~ rapidament es traqué la guerra que devia i confe-
cionant un canvi improvisat, el col·locà sota la terta de Jean. Aquest, agrai-
ant la mirada la gentilsa de l'enemic, ditriant-se també en els seus ll-

390. el sistema de emplear-se a fond amb els vents fins arribar a la costa
llunyana a fora de braç. D'altra part, era el que podia veure el
pla més realitzable, però indubtablement, estava en més condicions fin-
ques que llurs companys i podia aspirar amb més esperances també, que
el seu cas dependria de l'esforç conjunt, que aquest podria ésser
no més durada que el dels altres, degut a que no perdria sang ni
calor a causa de cap ferida i solament un puerament arrelat li
feia concebir la realitat del moment al pla denobellat que proposava,
car a la distància que calculava que els separava de la costa, era im-
litzable d'empresa, sense tenir els aliments necessaris pels seus cosos,
i els medicaments que demanen les ferides de feru i Keort. Però hui
dit que un puerament l'atrua onegat al projecte i era que allà,
en la llunyana costa que li veu l'as a prop, una llor impacient
el devia esperar i la sola idea dels seus, li encenava aquell va-
lor i atreguís per salvar-se.

Luís, per la seva part, també en la patria llunyana l'esperava
i es desvia per trobar una solució viable a un segur exte, a-
provant amb no tant entusiasme que Pierre, el projecte d'agotar els
cosos mancats d'energia i d'aliment fins obrir la terra elevada.
Atés, la seva ferida, per altra part li feia veure la gesta ben obs-
cure a causa que un petit regle de sang, s'endava de la ferida sota el braç
esquerra, que ell, per no augmentar la tristesa dels seus companys, procurava
dissimular posant hi el rebocador que adienara n'auava no part del precís
liquíd de la vida que marxava, ja que l'esforç de ell, mentre tan-

391
he' li produïa un dolor força intens, a causa que manada la lesió del cor-
gient el medicament, i desinfectat, havia aquesta enverinat, ja que de poca cosa
a greu gam, degut a que afectava una artèria lateral interior incoherent del
cor. Empero' la vida, aquesta vida plena de continua agitació i que tot hom
maldia per conservar fins a última lument, li donava brims i contravenia
eficaçment la indiscissió recitanciosa que el veig dissergia. I mirant solament
el noble impuls que el cor sentia per l'extort, apartava fressadament a-
quella veu invisible que li deia, tal vegada no podria arribar a resistir el
"numerage" que el "abuecció" sublim que es necessitava per llencar-se
vers una gesta meravellosament perillosa i sense la més petita suspensió de
jaïra esperança.

En Jean, amb tuncup; alegria que ningú, accepta també la col·labora-
ció en l'empresa, ~~decidit~~ ^{començant} abans d'iniciar-la del seu imminent fracàs; I feu
per aquesta raó que convingué amb el seu ajut, si bé, al seu juí, veia que
ocurrís el que decidiria a apartar més encara el seu cos del desvalgut. ^{veia} ~~comentat~~
també la seva ferida, en qual era ja revesgada, però us li donava im-
portància verbal, titubant-la d'insignificant, igual que Kurt, la qual era cues-
rat ja més a Pierre; però a la pràctica veïa que els dos amics no po-
drien desenvol·lar la ^{necessaria} força comercial, molt especialment per l'alemany.

- Res doncs - digué Kurt, adreçant-se a Jean en alemany per qui el li tra-
duïeu a Pierre - sóc partidari de la ~~meua~~ ^{meua} idea, car he' es pot inten-
tar què hom per aconseguir el nostre salvament i encontrestant també podríem
trobar algun vaivell en la ruta que ens recollíem.

24r Jean après traduire à Pierre l'exposé par l'allemand, referent al seu projecte.
- Voulez vous que j'ait la votre définitive ras, Jean - dit que Pierre al
saber l'aprovació de furt.

Bien al contrari del seu amic, Jean troberia a terra el mateix drama-
tisme de quant la deixà, però ben l'empereur que no hi arribarien, sinó que
percierien en l'empresa acceptà el projecte tot d'icet:

- Jo em sumo també a la gesta incondicionalment.

Est i la incondicionalitat de Jean, Pierre no havia estat encara ben
bé perquè s'havia llencat a l'aigua durant la tempesta i ara s'ofe-
nia a una prova de salvació incondicionalment quan llavors atenta
contra la seva vida. L'explicació que Jean donà, fent referència a la
ferida que creia de mutilació, no li semblà pas prou explícite i ra-
nable, però en Jean estava ben lluny de relatar el certàder matiu
i el drama de la vida.

- Bé, doncs, - explica Pierre - estant tot disposat a dur a terme l'em-
presa, crec que quant abans en tu, posarem milers, sense pensar en altra
cosa que en arribar a terra, feu que ho hagin aconseguit.

Furt es quedà com si hagués baixat de la Lluna, car en Pierre parlà
en francès i no entenque' res, però comprenque, que era qüestió d'empendre la
marxa i assentint el cap es disposà a ocupar dels ^{dos} ^{quatre} seus que només tavia la terra.
Jean anà per ocupar els altres dos, però apoderant-se'n rapidament
Pierre li digué a fablement: - No, amic; primer jo, després vos; ara descouren
del seu que ja en vagarà a tots tres de vogat.

- El seu no em fa mal, - mentí l'al·ludit - i feu molt bé
vogar ja que també en trobo decemot.

- El igual Jean; guarden les nostres bones que també ens mancaren. No
 vria lliur que jo que soc l'iniciador del projecte, fos l'últim en adherir-me.
 - acabà amb un soroll ple de bondat i content; perquè s'ha de dir que Pierre
 tingué un bon caràcter, amb el seu roumiere frade (prop d'un haur que a
 la trentena d'any veia felie ~~amb un fin d'alg autèntic~~) i era moçut per la
 aquesta rebolat que es llucava a la viva temeraria ^{prisa} per reconquerir-la
 altra volta, arribada el dia anterior

- i gemelau - me turt que us substituïxi jo al començament! - s'adreçà a l'ab-
 mony, deçut a que no havia pogut convèncer en Pierre. Però aquest, ben lluny
 de lliurant-li el veul digne d'alg parsimonia i s'abstingué: - Ca, no; ja us
 veurà compay; veul seu el mèl jove.

- i doncs per això mateix que sóc el mèl jove em requereix? i a mèl, no
 esteu mèl l'any en la vostra ferida?

- i la ferida? - ~~per~~ estranyat turt - no és res; feu ara de rigia mentre
 moraltres avulsareu i ja us oïreu turtant.

El corpulent alceuant d'ampla cara i ulls sortits apafà els veul disposat
 a emprendre la ruta i Jean s'hagué de contentar en veuiter unar culla, at
 endonant, adèl, audorera o corlat per veure si podia ~~veure~~ ^{albirar} quescun esperansador.

Pierre s'turt, girant la barca vers ponent Orient i perfectes couixedors del
 fici de moriner, dubdó al mateix campàs acciaren el veul i iniciaren la marxa.

Al moment però d'allargar el braç esquerre turt, sentí un agudíssim dolor
 en la ferida, mes tant que no se n'adonessin l'ofegà amb la coledat i cauti
 quia ~~veurà~~ veulant.

La mar colerosa, no destruïa quan gus el cors de la barca que l'hi cara per-
 sa suau per la superfície; emperò la marcappe oïeu, tot hi emet ~~de~~ ^{de} bastant.

394 Rápida no era pas prou per salvar els noranta i escaig de quilòmetres que ~~estaven~~ els reparava de la costa, abans d'aportar completament els corsos, febles ja de l'esforç fet la nit anterior, però la ~~denia~~ ^{denia} del salvament, inquietava immens en els experts de pierre i ~~havia~~ ^{havia} ~~estat~~ ^{estat} per una idea que prompte se'ls hi unia, vana en quant a ^{replorable}.

Restant ^{havia} ~~havia~~ rebent la nova del naufragi del vaixell mercant i no cal ^{dir} que les llans interessades amb algun èxit volent, fou gran el treball que ocasionà, ja que buien tota la dotació eral ja constituïda en família pròpia i ha ^{serena} ~~serena~~ del seu cas, originava un canvi tan profund en el ritme de aquelles videls que bé pot dir-se que destruïa una llar nueva, cultor de perdre sobtadament un home. Terribles drames es deuen desenvolupar en les famílies en qüestió, al saber-se la mort del pare, de l'espos, ocruia, etc i per augmentar encara més el dramaisme ^{requant} en les ^{uniques} ~~personas~~ ^{personas} ~~differtades~~, es diaris destruïen barbarament la més petita engrua d'esperança que instintivament cada un es feia amb ^{denarios} ~~denarios~~ ^{perau} ~~perau~~ les nascudes del mateix color. Però home llegia el que senzillament dien els periòdic: "Nota la tripulació ha peregut", i l'instint esperanceador desapareixia dilemàticament del cos ^{ofertit}.

El crit de S. O. S., llançat pel vaixell durant el temporal, respongueren i sortiren en auxili de França ~~de~~ ^{de} ~~dues~~ ^{dues} ~~naus~~ ^{naus}, unes d'elles se la quatern ^{companya}, però quan hi pogueren arribar al lloc de sinistre ja no hi havia ni rastre de la nau i recorregueren tot els ^{al voltant} ~~al voltant~~ ^{sempre} ~~sempre ^{poques} ~~poques ^{veure} ~~veure~~ la més ^{alta} ~~alta~~ ^{resta} ~~resta del naufragi. Conseguint doncs que no s'havia salvat ni un d'ells de la catàstrofe al retornar a la base, hom llançava la ^{troumática} ~~troumática~~ ^{nova} ~~nova~~ a quatre vents de que el "vaixell del naufragi" (dit així per por-~~~~~~

tar el naufragi i fent del combat naval) havia naufragat ^{indefinit} amb tota la 395.
la tripulació.

Després de les consegüents recerques i informacions dels periodics, ja no quedava més que ^{en caps} enquir que ~~era~~ ^{estava} sobre el naufragi. En tot hom de sospitar que ^{els tres} ^{superioritats} ~~tres~~ ^{tres} ~~imels~~ ^{imels} ~~salpats~~ ^{salpats}, vogaven en direcció a la costa. Aquests, si no s'haguessin mogut del lloc on es trobaven quan fíeu la tempesta, segurament que haurien estat descoberts tot i comptant que les onades els apartaren una forta distància del lloc del nostre campament. Les veus del costat de l'Anglaterra, però el rabi que agafaren els navegadors, era molt possible que els hagués ^{impedit} arribar a ^{prop} de la xarxa; però després vingué que el capelló veia ^{vers} la costa, agafaren molta diagonalment la direcció de Oriant, en lloc de tirar ^{al nord} ^{autòment} ^{vers} l'Est i anaren a parar prop de la línia circumdant de les costes angleses, més allunyats ^{encara} ~~de les de~~ França que abans d'empendre la marxa.

El desviament fou degut a que el fixaren molt baix en la sortida de vol d'aquella mateixa onada que anaven directament vers França, resultava que ~~atacaven a prop, novint la línia recta marcada d'infitar el lloc de la~~
Mauda, ~~si no pogués pel continuat de la casuació abans d'arribar-hi~~
ben elmy ~~encara d'arrivar a l'objectiu, puix la velocitat de la boxa~~
era infinitament petita per a tal continuïtat. ^{apropi}

I després de vint hores de vogar incansablement el, del dissortat naufragi es trobaren moments d'aerós per continuar endavant i essent encara al principi de la seva empresa. Els càlculs matemàtics d'un pirre haurien resultat falsos, però endut per la seva línia de solució continuava venint feradament a les dues de la tarda en companyia de Jean, que rebreua a veure, fadigat per l'esforç fet

396 durant tot el matí. Era un espectacle ple de tristesa al contemplar com aquells tres colts desvalguts, mancats d'aliments i malalts dos d'ells, avançaven lentament i desconfiant amb l'esperança que cada canu de neu que llançaven en la superfície era com un pas més vers el salvament, i effent realment ben al contrari, car cada vegada s'obrupien més, del seu salvament, peixes els varelles que restaven a la recerca dels naufragis ja no els trobaven en causa d'haver-se allunyat ^{ja} massa i el pla que Pierre considerava possible ho hauria envet si no s'haguessin mogut del lloc del fieu est ^{est} de regar que ja estarien a bord d'una ^{de} nau que arribés a l'auxili.

Cap dels tres naufragis jurà en aquesta circumstància i en veure que accepta el projecte a demat, ^{conformant} a morir a no tardar, havia estat de vot, ja que tenia molt més recura la certor ara que si haguessin restat a les rodalies del lloc del naufragi. Empero per col·lectivitat, per compaignerie i per estima als nobles compaigns que feia trobat, esgotava les seues forces accionant els veus a la il·lusió d'arribar a la costa i salvar-los. Preceptua però que no hi arribarien i que el sacrifici ^{del} feli tres no aconseguiria l'objectiu desitjat, car quan ja no podien continuar ^{afegint} del camament i per els calor que feia. ~~tingi nos~~ no.

Pero a la desil·lusió que tots tres sofrien, cap d'ells semblava deixar-se troc perdut i continuaven avançant pausadament, fent a cada rogada, una esforç debil el qual ^{ades} ^{cap} ^{no} ^{reflex} ~~ada~~ rogada se'n tornava omes i unre parer mai se'ls guava molant la tarda mentre ja feia vint-i-quatre hores que els seus cosos no havien ingerit ^{cap} aliment; òbria dens el dit en l'estat que podien trobar-se; ^{esgotats} materialment i moralment.

El Pierre nguia essent encara el que lluitava amb ^{mitj} brós contra la gana i el desesper. També era el que com ja sabem, estava en millors condicions físiques que els seus compaigns, lliure de tota malaltia, i desconfiant

397
quan naufragà el vaixell, cosa no igual a Rurd i Jean que ja portaven varies
hores de colubats. Però que indubtablement li donava més ànim era el pensar que
en la conta (que ja considerava prospera) l'esperaven allí el neuf; la seva muller
i fills, esperant ansiosos el seu retorn. Ben equivocats estava en aquest últim
punt, ja que a casa seva, en la llar d'ell, ja no l'esperaven; minoren el vespedi
sortit en auxili i no trobaren rastre de res; la desaparició seria completa i
cada casa afectada ja sabien la creua realitat.

A entrada de foc s'hagueren de detindre en la marxa; el pobre feint
havia arribat en un estat tan gravat que es veia la mort al rostre. Seix hauer
donats importància a la seva ferida davant del requeriment del rescu-
marades, resultava que aquesta perniciosa per l'efecte que feia, anà creixen-
jorant cada moment fins arribar un moment que li produí una forta fe-
bricitat a tot el cos amb tanta intensitat, que vençut per la debilitat, deixà
el neuf i caigué pesadament al fons de la barca, hauerem a entrar tot
just en la perspectiva quan nequie el fet i el neuf del company al veure el
dualguit que respirava ~~paradament~~ ^{paradament} esforçant s'corregueren sol·licitos vers ell,
prodigant-li tota classe d'atencions, res més però que atencions; era tot quant
podien fer-li.

Feint, a pesar de la febre que estava passant, veia amb inefable
alegria com aquells dos homes que al seu país haurien titllaria d'enemics, s'es-
forçaven generosament per fer-li tot quant podien. Solament el contemplar a
Pierre i Jean, com se'l miraven tendrament, ja li treia la unitat del rostre,
puix veia que entre els enemics, hi havia ànimes tan generoses, que era un crim
que interin classificat com a tal, quan precisament era tan manifesta aquella
paternal estima entre dos aquells vides humanes, que s'havien de ve

398 *Forçament meniquet.*

A En Jean, la seva frida del tunell, també el turmentava més del que hauria volgut, però resistia amb resignació el dolor davant del pobre turc, a l'efecte de no crear més deficiències.

L'alemany, acomodat al fons del bot com aquell mateix estava en Rocket, respirava fadigósament, mentre els seus companys (suspenderen la marxa a causa de la poca de la nit i per reposar també un xic), ja que no podien menjar res, puix a tal procedir, podrien poder requerir els seus cosos esfelits, esperant restar la columna de la nit, la vinguda del nou dia, el qual seria l'últim d'aquelles tres vides si no eren recollits per algun vapor salvador, impossible ja per arribar on haurien pretengut. ~~Esperó~~ ^{ment} El tronc d'ibres del jom reguient, decidien parar-se una vegada més en morra, pleus de voluntats però mancats de la força, ~~se ho~~ comprovaret que la seva espillat era augmentada des de la nit passada i ben a contrari però decidits, tingueren d'abandonar definitivament el vent i l'heuro-re de la ventura sense cap esperança, car havien perdut l'orientació i si per dessort se estrobasen no era lloc de pas d'alguna línia regular, un regim que passarien amb oblidats els seus cadàvers dins el bot, vagant en ara expolit a la mar.

Era tanta la debilitat que tenien que no era massa ben entret el mateix que quasi no ~~era~~ ^{era} manien a l'efecte de no llugar coloris en va i disposats a resistir fins a l'últim moment. L'únic que no observava aquesta regla amb perfecció era Jean, ja còmp de poder tant i per haver de morir igual, no li importava fer-ho unes hores més tardes amb.

Vàries ^{vegades} ja hauria intentat parar fi a la seva vida, llevant-se a l'aigua però no havia pogut fer-ho, davant dels requeriments dels seus amics que no li haurien adoptat tal resolució; i a l'última vegada, tingueren d'una

la revòlució per a sotmetre'l, empleant-se'n a fons Pierre i ajudant efectivament el 399
pobre Turt.

Feia aproximadament una hora que havia succeït el últim intent i conti-
nuaven aquella lletania mortuòria, esperant en va; quant de sobte, en Jean s'al-
çà amb una energia imitada, i reverentment digué: ~~Turt~~ "Turt ja; no vell
saprà més - i prenent alè continuà: - La onna vella i nova ara mateix
se'n ^{deu} pronunciar cap més possible, davant de la sorpresa de Turt i Pierre;
es lleuà ràpidament a l'aigua.

L'operació havia anat tan ràpida que els seus companys no pogueren evi-
tar que el malhermos realitzés el seu intent. Pierre però, reaccionà seguidament
i, mogut pel seu propi zel, es tirà també a la superfície i tractà d'acure-
gir-lo, però a que Jean, tot i tenint el peu iunt i lletjat per accionar-lo
medava amb força ràpida.

Prompte l'acurava Pierre, però el fugitiu agilitatment se li escapava de
els mans, fins que tingué que cedir-se a la voluntat dels seus companys ~~que~~
quels no feren cap cas dels seus lamentos ni raons. Tot l'hopus però ~~ad~~ d'acur-
ant Pierre ^{de} compréu-ho Turt, com que al seu auxili i uogà la barca
fins en es trobaren, mentre Jean no es deixava pujar ~~de~~ a sobre tot medel-
tat. feres el desús que no produïen eco: - Deixeu-me veia - no vull pu-
jar, no pujar - i instantàniament desplegà el braç amb el puny dels seus
riant, que topà amb el vòtre de ~~Turt~~ a quel el nelsictava per pujar-lo, ~~quants~~
Turt procurava d'acurar-lo. El francès ^{Pierre} perdí per un moment el màn de vista
i quasi ja s'anava a renunciar sense resultats, però reaccionant a l'acte,
comprengué al moment l'error de Jean, el qual, sense mirar el que feia
maldava per enapar-se i pensà cedir-lo també pel mateix procedi-
ment que el seu company havia emprat. A tal efecte, saltà un

400
cop de fumy, no menys energic que el de Jean i aprofitant que aquest
comptava les estrelles que veia en ple dia, turt burx en sobre natural
enfors el puja a la barca, requit ^{comera} el Pierre que quon' també necessitava
que l'ajudessin.

Rochet veuent per la debilitat, el causament i l'atac rebut, que-
rà una estona sense sentir, mentre Pierre respirava tot torment-se en-
rorament la part doloriosa pel cop: - i diable de ricot; encara que estigui un-
falt, té menuda força, no!

Turt s'haque de contactar reconut-se la moltera com si volgués
entendre el que deia, sense aconseguir-ho, naturalment.

Drompte, tenen en si el pobre Rochet i després que en Pierre li explicà
el que els havia impedit a obrar d'aquella manera, Jean quedà commoent, agrait
i encara els reiterà les oracions pel seu produir en la noient forma! -

Holt agraeixo tot quant per un feu i heu fet, car és digne del millor ob-
gi, però jo ni tinc pauc de viure i ni he col·laborat a la vostra gesta ho-
rrent tot per pura col·lectivitat, ja que ja jo dent ja a perixer, primer en
la batalla, després al naufragi però veient que el pobre turt es desesperava
per salvar-se en vaig conduir al bot que estem i llavors, ell, agrait, que sal-
va a mi, reprobat-li encorat el seu procedir que ara caldrà ment la sua
fama intenció, li agraeixo molt, encara que hauria desitjat més un hoquejo-
brat en la forma que ho feu perquè dent ja i desitjo morir, guine intencions
ja heu vist i voreu veure requidant que us salvarem a vos. Es dir
dout que per un costó us afro eternament i per l'altre tinc un
ric de recança del vostre procedir, molt lloable per cert, però que a mi
noues ~~en~~ ^{per} justia m'entristeix; si bé el que m'apena més es veure

402, i que el temps, el més gran saturador de les pèssimes tristors anarria ser
complet amb una dolça esperança - terminà Pierre.

- ¡Difícil! ¡impossible! ... - sospira, ofusat sobre el moment.

(Posar el punt de la pàgina anterior)

Oquet nou i gran esforç que terminaven de fer però encara per augmentar
més (la debilitat) que imperava en ells i efforts prompts a fiar, els quals adre-
caven pel respecte dels miracles vers l'interrogable mar, a messat de socors, aliments
i sense poder-ne tocar cap.

I així mareu passatit les parel, esperant aquella que ^{tenyava tant} arribava ~~seu~~, on
quella mort tan cruel i inhumana que els l'hoaria de copar la vida barbaument quan
els seus cossos ja no servien una eugenia de força, arrabassada per una pro-
cedencia maldada que els vençeria en la més gran tristesa, trípica situació, car
llur clar jue venia com en la situació ~~era~~ dramàtica que restarien les vidals que
de dells pertanyien, sense el dolç i reconfortador consol de llur cap. Confos al
tot tot (si bé el que menys Jean) en les seves privacions, no pronunciaven un sol mot
a fi de guardar el últim esforç que necessitava l'articulació d'una paraula que tal
vegada els ajudaria a tenir un instant més llur veïta fixa en la veïna de la
dient més.

La febre que sofria en Jean, encara creixent-ne també privada del envi-
coment que respirava i fania ambat ja quasi produïa una elevada graduació
de febre, amb tendència augmentativa, a la vegada que un reividint sobre barre-
java continuament el sofiment del dimorfisme, i en ell, com veient, no deixava
translucir exteriorment el patir que ofegava en son interior, unig ocultat el
rostre que el sollevava de profundes contraccions.

El cos de Jean i Pierre, reprovava el tractament sobre els ^{laterals} bandes ~~lateral~~ de la
bot, a proa i popa respectivament, però amb un porat tan saigut que ho veien
plumant d'iria, cadaver, ~~en~~ pujat, instintivament a l'acció de l'aire i del sol.

matrise que qualche planta aixent.

Altes que (nomes blancs), semblaven uns de rasa oriental, tots encoquints i esbullats els cabells que penjaven pels ^{costats} parts laterals de la testa i front, formant junt amb ~~els~~ rostre, se excitava i sol·licitava una visió espasmòdica, que per moments angustiosos i accentuava més i més, passant-se'n violés en estat quasi agènic, afeliçat. se parlava tímidament la veïa del ulls ~~de~~ febles que produïa adensia ca l'una que els il·luminava, així com també s'la veu ja no obria i els llavis remorejaven ~~remolament~~ un motlle que hem no entenem per què eren moments de ~~soberbia~~ ~~confusió~~.

Jean, venent ja completament, es deixà anar al fons del bot, impossible d'aguantar més la respiració verticalitat i potser representava com ho feia Ruyt, que diria d'una comoditat més reconcomible. Seguidament es veié imitat per Pierre que comprènque també una forma més comoda per a la mort que no tardaria en venir. El tres naufrages des del fons del bot, ~~mirant~~ ^{mirant} can- tingueren mirant el cel que s'obria, mes subte per disputats tot el últim moments que podien de la vida que s'empenyia, i que ells volien conservar fins a l'últim moment la suprema visió, veient tot aprop la ^{mort}.

X

L. A. TROBALLA

Hores després, quant ja la tarda anava a deixar pas a la nit que s'apropava, la remor de les hèlices d'un vaixell treuava la calma aparent de la mar; un ~~vaixell~~ ^{vaixell} nau mercant que ratllava al fons de l'horitzo. Ell ~~de~~ ^{de} jòlie vaixell seguia la ruta Holanda - ^{Almudra} ~~Almudra~~, ent de matrícula au- glesa. El capità del navili recolat a la parana de proa, contemplava encipit l'espectacle de l'sigua que ell perfecte home de mar el Suècia, extraordinària- ^{Caradiff}

Nota ment, es estava llargues estones obrint mar culla, mentre la nau que comandava, s'oncava envolant el quilòmetre a través de la superfície i que el marí, acompanyat sempre de la seva inseparable pipa, es devia per cantar flor.

Com a un aspecte d'home simpàtic i intel·ligent, el seu rostre afable estava cobert per una canora i ben poblada barbeta emmarcant una boca i uns llavis praxiatos que li ocultava el seu carís natural de l'atmosfera marítima de l'arribada de la boca tot formant un oval força extens i imprevistament confeccionat. La seva mirada suau i expressiva afegia aquella paraula tan veulosa i que sempre hom no sap definir, reduint-ho doncs a "un no sé què" que equival a una simpàtia que no se sap si concebir-se a l'un lloc o altre, però que han descobert "un no sé què" i s'atent en ell sense reparar si ve d'un sentiment que no colpeja.

Resalat el venerable capità en la barana esquerra de poca mirava amb aquella actitud característica, durant llargues estones el paisatge marí, expriment adés pauat, adés de pressa, una bocanada de fum el qual sortia suau de la pipa, mentre berava el rostre del vell mariner i s'endairava després el omni, confonent-se transparentment amb la transparent atmosfera.

Hoan Jomell era el nom de l'abundit capità i hom l'anomenava vulgarment Mister Hoan, essent així conegut i respectat en la tripulació de la nau, la qual dirigia des de allí mateix en les seves estones i donava les oportunes ordres en cas de trobar alguna anormalitat en la ~~seua~~ en la marxa. Al seu requeriment accedien qualque subordinat i transmetia l'ordre a qui referia a l'altre respecte corresponent.

Començava ja a accentuar-se la raigada de la tarda i els raigs solars eren cada cop menys potents els quals es reflectien collaungit sobre la calma nauant.

Mister Hoan, com costum, continuava omara en el seu lloc preferit, callant mar endins en una ~~certa~~ certa manera que la solada ja no imperceptiblement. En una de les seves mirades li semblava descobrir al fons qualseu hospital que no arribava a definir ben bé el que era degut a la distància que el separava. Intentat però en aquelles demobertes volgué saber el que era i requeri l'espada

406 bot solament manegava cubres i al seu drecant era dreta a les bandes.

El capità adreçant-se a un mariner del que el voltava li digué: -

- Baixa a baix i comprava si encara ho s'ha muntat.

Altra vegada tot el revolgaron sobre la barana i una emoció intensa, amburgava i contemplant amb al·lucinat al mar i a les naufragats.

L'encarregat de l'ordre de compra, utilitzant una exaltada flexibilitat i destil·lant-se per ella, saltà a l'embarcació al veure tot d'aprop el desafortunat, veure haver comprat encara res, ja ho consideraria inútil, puix els seus costats no venen pas d'èmfim vius; i emperò executant l'ordre encara, saltà a l'interior i ajupint-se convenientment posà la mà i després l'vida al pit de Kurt. Prompte notà que el cos del naufragat estava, si bé força anormal com si tingues de parar-se el moment a altra.

-! Ah!... - preguntà amb el capità al veure que el mariner no veia res.

- Sí, sí - afirmà solament l'al·lucinat.

- i mira els altres danys! - ordenà de nou mister Hans.

El marí comprava els dos restants, els quals també vivien encara, ^{que} molt lleument, puix quasi no es notava la marca dels cors. Llavors ^{per} s'acabà i adreçant-se vers el misteri digué: -

- Nou capità; els tres veuen.

- ^{amb} Els danys; digué repetidament l'autoritat suprema de la nau - Han de salvar.

A l'instat s'incorporaren els subordinats en espera de les ordres precises i aquestes no es feren esperar.

Mister Hans, a l'efecte de no maguellar més els cors dels desafortunats, decidí pujar-los amb la boxa i tot, puix d'aquesta feiso el pujarien intactes i a més tendrien la bot, per cert, en molt bones condicions. A tot efecte ordenà: ^{ent} Eiren dues cordes a Jack i preparant-les a les anelles per pujar el bot. Adreçant-se després vers l'al·lucinat mariner digué: -

- Lliga a les respectives puntas de la Barca a aquestes cordes que ho fijarem tot a la ¹¹⁰⁷ veigada.

El maris després d'acumpli l'ordre manada, pujà altra volta per l'enrolta pleable i s'ajuntà amb el seu company per fer pujar la lansa a caberta.

L'operació no fou difícil, car la força ^{que} sobrava, fou la tal empresa i prompte tingueren barca i naufragi a bord. Un cop foren a caberta, el capità manà segurament que es preparessin tres distintes lites per allotjar degudament als naufragis, al quals foren traslladats a ell, amb la més gran cura i on després el percataren dels estats en ser trobaven els diferents Jean Pierre i Ruit, quin no era degraçadament, seu gloriador, però el tractava de qualeson més important que ni pel desuau. Principalment Ruit, semblava més greu que els seus companys tot i que tant Jean com Pierre, servaven la medicina petítul inerte sobre ell, respectuol l'altre, i amb però l'alemany, excusava la ferida que causava, pel capità, en funcions de facultatiu preventiu provisional a causa de no tenir metge a bord, nolla que no era pas lleu i acceptava el seu presentment la gran levada graduació de febre que el pobrid despedia a son entorn.

Em sembla-digue' mister Hans al seu oficial interlocutor - que aquest malherat se li ha infectat aquesta ferida. Aquesta, però, havia estat denunciada, curantment, més el company no havia trobat curació en si.

- És igual la meua opinió - afirmà l'interlocutor
- L'última que no teníem cap doctor a bord - el dolgué el capità.
- i Oh si! - feu amb no menys nuturament l'oficial i afegí: - i feroli mister Hans, d'on creu que poden provenir aquests tres naufragis? ^{2a} El capità amb semblant estosta arribà ben bé el fraet i després d'un instant de silenci respongué:
- Foradament deu d'uns d'uns naufragis ocoregut abans de partir ¹¹⁰⁸ d'Halanda i quan afirmaria que aquest a port en algun canot eliat entre francesos i alemanys, car el que aparuta ni el jove ¹¹⁰⁹ porta una guerrera ¹¹¹⁰ amb fuses d'apuntament marí.
- i si ja m'he adonat del particular!
- Bé doncs digue' ~~des~~ mister sin Donnell - mentre araben d'ullentim aquest casell

408
anem a veure els Semel. ^{El} sense afegir paraula, sortiren del camarot di-
sint-se al de Jean; Jean i el altre Hans; Douglas (que aquest era el nom de
l'oficial) entraren en el departament de Rochet, ja tenia el naufragi envenada
la ferida del tunell; i practicant la primera cura, però que talpoc per
laquel torçat expr. Es notava però que reposava més convenientment que el
seu company Kurt i Douglas ho remarca:

- Semel, diria que aquest dissortat, no presenta la gravetat del altre
digne, l'al' l'oficial.

- És veritat - corroborarà el misteri - sembla que repori amb molta més
calma.

- És aquest ^{seu} capità, el que portava la guerrera francesa?

- Just; aquest mateix; i no cal dir que és el més jove.

- En efecte; i si l'altre, m'inquietarà la una veïda no gaire segura, més
que la d'aquest no ofereix temor.

- No, sembla més poca cosa aquesta ferida; millor però - afegir
capità - que no voldria que un fill cap davant el trajecte i obria
dir que la meua alegria seria que visguessin tots dos.

- Naturalment seu tres aliats nostres - objecta en Douglas.

- Els altres dos també ^{deu} seu? - pregunta mister Hans.

- Ho nepoto; - diene l'oficial - estant tots junts!

En aquell moment, Jean es va dirigir un xic, però quant la terra a

un costat.
Aquest moviment vada l'atenció del capità i l'oficial i mirava a-
tentament els moviments per si devia obrir el ull; i volgués parlar, però
no fou així: Jean continuava ^{dominant} profundament. Veient que de seua
no sortiran i novament ponien ^{qual} al de Pierre.

L'aspecte de l'illtine també els hi produïa bona impressió, però encara
blava més natural el seu aspecte que el de Jean, ja més no tenia cap
fripdq en el seu cos.

que a cadavar. Ara el diffeitat Kurt es veia en gran perill, però s'esperava ⁴¹¹
que estava entre, quit estrangera i ignorava si aquesta era enemiga o bé el contrari, de
la seva nació. Per agraïment, el pobre sofria insuportable el dolge de la malaltia, la
qual apreciava amb justesa, meravellosa i veia clarament que no en sortiria, puix
la feida infectada, i amb relació directa amb la caixa tòxica, i havia intensifi-
cat de tal manera que l'agreuament augumentarà a cada instant.

Mister Hauf, no creient tenia conveniència el parlar amb el ferit, segons
el seu aspecte, reconeixia que el requifien estrictament les mides preventives que
havia imposat i oblidava el cancarot. En el passadís adreçant-se a Dou-
glas digué: -

- Malament ho veig per salvar-lo; i has vist el posat que té?; - ja fe uera
que no passa de deuria!

Douglas es ratificà en l'exposat pel capità: - i per un es fa tot imitèl quant per
pugues fer-se a l'efecte de salvar-lo!

Poc després sonava l'hora de tancar per l'oficial, i acomiadant-se del mister
anà a incorporar-se del seu cosí.

Juè Bonnell es passà uera bona estona amb el cancarot del noufrag i
circundant fins avançada ja la nit, montà un xerxi ^{llavors} constant de ingi-
lència entre els malats, i s'entria a descansar.

No havia trascorregut encara mitja hora que el capità s'havia retirat, ^{quan}
es despertà Pierre el qual estava molt millorat de la gradabilitat i confiança.
Ja s'havia adonat però, que no estava pas en un vaicell francès, puix veure
arribar a entendre quina llengua parlaven els seus vellsadors, creque i el tran-
quil·litat que aquest no era pas enemic, o bé almenys no ho aparentaven. La
resolució per seguir vejada una nació digerible i apetitosa, més abundant que
la primera, i després d'enter-se una estona tranquil·lament fumaent-se una pipa
reta que li oferí quèl un mari i es tornà a recolzar en cadera que ⁴¹²
el nou dia.

Quan es despertà Jean, començava ja a clarejar al matí i haia fèu el ma-
taix que a Pierre, respecte a l'aliment, i després ja no es tornà a adormir.

llevar mister Haus, el primer que feu després d'abandonar l'habitació on se dirigí al camarot que ocupava Turt, al qual continuava igual que la nit passada, amb poder en ric de millorament. Després s'adreçà al Sr. Pierre però en passar per davant del de Jean sentí un murmur d'entendre-li que el naufrag desitjava parlar amb el capità. L'al·ludit disposat a complaure el desig de Jean accedí gustós, car podria dialogar en la nova llengua i en correspondència s'entendrien millor.

Jean, entona ho que ja havia preguntat per ell, car necessitava d'alguna cosa d'entona impudent, però veia molt natural que al saber la nacionalitat i hagués un cert hostil pel diferent país, que ell odiava contra l'home però creia no sabia res que a bord hi hagués un alemany, per la guerra. Ueuteix ho contestà Jean al veure entrar el capità ocupant; llavors ell en feren en actitud expectant i saludà militarment la mister Haus, mentre murmurava ra-

- i Demouquet síem, aliats! - digué mister Haus ~~amb~~ somrient suau. Jean comprenent que l'ocasió li venia al punt per respondre al salut del capità i no ho desaprofità, donant-li però un aire de poca importància, imperò atenció a l'efecte que produiria la nova resposta:

- i Grans merces - respongué - si bé no ho som totz aliats!
 - ~~És~~ ^{Don} ~~És~~!... i què diu! - exclamà atorat el mister - i hi ha enemics, a bord, potser?
 - i Enemics no! - es complaqué Jean, a l'efecte de fer-se seva la partícula - Solament hi ha un alemany.

- i Un alemany! - repetí - i no és un enemic, potser? - preguntà ben curt des d'un interlocutor i havia begut el suc. Un alemany entre anglesos! en aquest temps! repetia menta.

- (Eronquillit) ^{del} mon capità - digué Jean disposat a posar cada cosa al seu terreny - Li prego m'exculti i comprendrà que és cosa natural, què? un bon amic, un excel·lent comprador el qual em salvà la vida apris.

- Però com és que entre dos francesos, s'hi trobi alemany? - forçollà impacient el ^{HAB.} capità.
- El ho explicaré tot, neyer, però abans us demostro una gran merç i agraï-
ta és que agrairia infinit que dit alemany no fos tractat sub hostilitat, sobre
una ferida important que mai se n'ha guixat però tot i haver resistit heroi-
cament als embats d'ella, se' que és d'extraordinària gravetat, i em plauria extraordi-
nàriament que es quovés a érrer possible.

- i Quasi diria que em feu pensar malament com a francès que sou, i deus-
trout tanta interès per l'alemany! - tornà a entapir mister Hauf.

- Permeteu-me que us expliqui, capità i este noxe que després sentireu la
matèria impotia per ell que jo, tot i que a mi se'n volva la vida.

- Be doncs, concedi - fins ara ha pres tractat amb la màxima deli-
cia i prometo continuar igual. Ja me'n riulla que era bona persona el que
que no sabia de quina nacionalitat era. ^{me'n riulla} Esperant el vostre compliment d'ala-
ratoris, sóc prest a escoltar-vos.

Seguidament Jean s'incorporà sobre el llit i conta una per una totes les
tragedies i aventures ocorregudes des de la seva sortida de l'Harre fins que
havia estat desberth pel capità. Finalità el seu relat amb una nova abstracció favo-
rable a Turc que entre altres paraules deia: "... El doncs per les raons exposades que
demostrava la vostra magnanimitat pel bon amic, cor com us he dit, tot i que
Jean alemany, està lliure d'aquell sermen d'odi repulsiu i bel·hiciós que com
a tal hauria de sentir!...; ha viut en nosaltres sobrament dos éssers humans
lliures també, individualment de la raucinia que ens cerca i dem demanat
d'esser francesos i alemanys per ha ésser primer humans. Els nostros cors que
no senten amb alegria aquesta immunda confloració, son avui amics, i
però, quan fora de perill, i quan cada un al seu lloc respecte ens tornem a
trobar com a lluitadors, llavors sentent el meu deure d'honor i el de cia-
tata em veure obligat a separar el primer i a l'impuls de la ven de la pa-
tria ve' enemic, tal vegada el mataré o em matarà, però si' fos jo
el fratricidi sentiria en l'anima aquesta mort, a matar que si' pogués

416 Sir Donnell després del festí, dedicà una estona l'atenció al govern del navili que
continuava sota contrateup. L'oficial Douglas, lliure de serodi, l'acompanyava, el
capità segurament que a no éser pel contrateup que portava a bord, segurament s'hon-
ria situat a proa, lluc preferit per ell si envenent la pipa d'assíria, i hagués
disparat a digerir apaciblement l'embarzar, mes enlloc de fer-ho, preferí tornar
a veure l'Volensauy i invitant a l'efecte a Douglas, i hi adreçaren. Plister
Hans explicà a l'oficial tot que li havia contat Jean i per cert que de moment
el contrateup un xic al exterior - se la nacionalitat del que clouy avosau a vi-
sitar, però després qual el capità li explicà tot, quedà igual que abans, i la
seua niupolla pel malalt no minvà pas, puix q'el d'icà's que assegurà.

Quan entraren en la cambra de Plister, aquest no feu pas cap movi-
ment al veure envers els visitants tot, i que els mirà llargament, amb una
mirada, però, plena de respecte i admiració que agraïren i compensaren que
no intany pas parlar ni que tampoc era causant. Sortir a fora

- i sembla un bon mnyó, veritat? - digué el capità a Douglas.

- Efectivament; he' prou que és veritat que és textivament el que ha dit el
meu company ^{en d'icà} - respongué l'oficial.

- i Malaguanyada experència! - exclamà Sir Donnell ^{havent} emprouant també el
desmit per Jean.

- i si! - respongué l'oficial - perquè em sembla quasi impossible variar-lo.

- Doncs ^{conseqüència} que m'agradaria de debò veure-lo d'una forma o altra,
objecta el visitant - i tantament per que no poderé creure Jean que hagués un
cert de ~~malalt~~ negligència.

- Juny al el clouy ja veurà en l'estat del malalt i podrà jutjar sen-
plisament la possibilitat d'una recuperació que no hi confio; i no crec tam-
poc que pugui experir cap negligència d'uns dels nostres mitjans, tant abans
de saber la seva nacionalitat que ara hem fet el que s'ha pogut, ^{amb els quals}

- Justament, hem fet tot el que s'ha pogut, però encara el malalt ^{sempre} s'impugna
notre sent jo i adue que un uol ^{proprietari} gany ^{malaguanyada} respecte a la ci-
da d'aquest ^{veient} despartat. - Menys mal-afegí el capità que unu ja tindrà a dirar
a Jirel en la meua taula, a la qual visito i veig també a l'efecte que

rigui mes amena la conversa.

489
- Mercés - digue' reconegit Douglas - si així ho desitgen, procurari no faltar hi.
Ell però no comptaven encara en Jean degut a la nova ferida del turcoll, però a-
quest Henry d'instar-se al llit sense sentir cap dolor poc abans de les dotze, i l'infer-
mera de l'hospital de Pierre i al saber que llavors es llevava, li feu saber avinent
que en sortir de la seva cambra que ningú s'acordava d'ir a veure'l i Pierre així ho feu, i
ell es creia que trobaria un Jean encara al llit i queda verament sorpresat al
trobar en la cambra d'aquell i trobar-lo que s'acostava de vestir.

- ¡Com! - exclamà Pierre sense sortir del seu astorament - i està ho ja?
- No em fa mal res - digué Jean contemplant mig rient la resposta del seu amic.
- Jo em creia que encara estava al llit - feu
- Li diré - feu en Jean - no em veu a mi de continuar la ferida però
no es quisi res i per això he cregut convenient llevar-me
- Oh, te, millor que ningú t'auria - celebrà joia Pierre. Espera que s'acabés
d'arreglar per sortir junts.

Si Doullé i Douglas esperaven mutats en la coberta que ningú s'acordava d'ir a veure'l i Pierre així ho feu, i
aure se'n a dir a dir tot bon ja li havia fet anunciar per un mariner. En efecte, poc
després es presentà; però acompanyat de Jean el qual per llevar una roquera al co-
municant de la nau, arribà al mariner que existia a l'indianament d'ell que no par-
ticipi la nova de que es llevava, i es presentà impudicament agafat del braç de
Pierre per facilitar més l'acció del peü.

- ¡Barau, no pensaven pas en vós, minter Jean! - digué el capità sol-
licit i propant-li una cadira. Segon vós també - agregà minter Pierre.
- Heu d'esperar veient, i Jean ^{després} després de donar les gràcies i correspondre a les salutacions
- En primer lloc d'afirmar que després d'aquest acord de minter abans del
meu nom i que m'acomen Jean a veure qui es més familiar i més del cas
en les circumstàncies que ens trobem plens d'atenció agraiment per nos. ^{Però}
també podem ser igual en el cas.
- ¡Oh! es igual però; no te importància - rectificà el capità - però si ho desitgen
així.

418 no em costaria treball comploure-us.

Pierre assistia meditant a la conversa i adoloria el misteri li aragstava al-
guna oració en francès, tan mal conjugada, que el pobre, encara l'entenia menys,
però l'ecclès i n'havia Jean d'interrogar d'una traducció més harmoniosa.
De sobte Doctor Haus, cregué que abans d'anar-se'n a dinar, podria encara visi-
tar l'alemany acompanyat de Jean. Pierre els quals, indubtablement els llocs de
plauze pl. deure d'uns companyis n'infra; i veient-ho així digué:
-i, no és la fos mollet, podriem anar abans de decidir a veure el naifrag-
lemany?

Pierre el quedà de moment amb un parat de "que m'has dit" farsa còmica,
nombria audierimar l'objecte de la pregunta i mateix que el seu company, arribat
al front tristement, se li enforquí la mirada, car ja l'havien vist en truit,
en aquell mateix moment; al recordar la visita, no havien pogut menys que
experimentar la tristesa que els havia produït l'estat del malalt, guina visita han
més fet en sortir tot seguit de la cambra de Jean. Aquest, però, que després a
tenir a coure l'atenció de Kurt amb una nova refusa l'ofertament i en portet el
motiu que li induïa:

- Grans merces - digué - però en aquest mateix moment acabeu de sentir de
l'habilitació d'ell.

- i Oh!... l'han vist, doncs, ja? - volent aclarir el misteri.

- Si mon capità; i per cert que no t'ens ha causat gens de bona impressió - inter-
vingué Pierre, dolent de fer constar la seva pena per l'ouie.

F sincerament - respongué el capità - a mi tampoc no em tranquil·litza el
seu estat - es parà un moment per dir més coses, però no pogué, en entendre l'en-
cora l'entend hostant el francès, mes parlar-lo no podia, car després d'estudiar-se per-
ga el que desitjava preguntar ho conjugava tant involuntament que a Pierre no li que-
daren ganes de dir-li res més, puix de cap manera podue entendre aquella barra.
ja de matz suplo-francesos petit

Jean després d'aquest incident, es disposà a parlar, si bé, se'n tingue que
obstaculdr un moment per dominar les seves riotes internes que no l'havien pogut menys
que esclatar davant de la cara que parà el pobre Pierre, aplicat davant de la cara
reja per un rober que respondre a la sollicitud del misteri. Finalment cara-

golia un "merci beaucoup", rapidissim per sortir del port que no l'entencien el capità.
 - Creieu-me Sir Demell - explica Jean - que he quedat profundament impressionat del pobre Kurt i veig molt escupada esta la seva salvació, la qual veritablement m'apena que no es salvi, puix poden veure que es un excellent company que ja es he dit, i mereix el nostre més gran apreci.

- L'amic que em preguntava si que si després per desgracia morís - aquest deïxant tot, vortés podessim creure que en vida se l'ha tractat amb visible negligència, cosa molt lluny de mi i de tota la tripulació que tant abans de saber la nova raga com ara, ha hagut per ell el més el mateix tracte de cortès, si no augmentat; car nunc demanar-los, la seva malaltia com ja veuen, ha estat tot i es de d'una belicadesa més greu, i l'hem pres com un aliat més o un germà.

- Tranquilitzeu i no pogueu ansia veure Hans, que nosaltres mai potem arribar a pensar cosa semblant al que heu dit i bé veu que es veu no la negligència si no la d'indiferència que inspira a bord i molt especialment a la cambra de Kurt. Tant abans el que convinguere, el que es pugui del gaur de l'alemany, nosaltres d'uy estarem eternament reconeguts pels nostres senyors tant envers ell com envers nosaltres..

En aquell moment fou anunciat que la taula era servida i seguidament s'excusant-se els present i hi adreçaren.

Obstre Pierre i fou un honor estar en la taula del capità del vairell, en la cambra de l'alemany, aquest feia prodicis heroics de valor i de rofianent en la malaltia que l'afectava. Totostadament s'havia revivat un xic de la seva posturació i quasi podia considerar-se com un indici de franca recuperació, però d'istatadament no ho era pas, sinó que responia al revivament de la mort que se es apropava. Tot això, sembla que redreçava amb la seva plenitud el coneixement i la parla que principalment aquesta última, havia desaparegut quasi per complet dels seus llavis. El marí de vigilància, comprovava també el colvi radical de Kurt i se n'alarmava ferca, prementant quelcom fatal.

Poc després, l'alemany digué un mot que el mariner, naturalment, no entengué i veient que el més acertat era avisar a l'altre company, sortí de la cambra i anà a l'ocurrència de Pierre i Pierre els quals terminaren de beure's el cafè en companyia del capità i marí oficial.

420 - Hou capità - digné a l'entrar - el malalt ha operat una revivella i ha dit molts que no se coveyria, si hi en sembla que demanar els seus campanyes.

Prima Jean, no s'ho feu repetir i s'aixecà tot seguit i anà que els seus con-
necials que juntament s'encaiminaren a la cambra de l'alemany.

Éste just entraren en el camarot i toparen amb la intrinseca mirada de Kunt que ell mirava amb pleç agraiment general, però tan berta, que poc als hauria estat de fer-los-li saltar les llàgrimes a no esser pel esforç que feren, però poc els havia costat per adonar-se que el malalt era ja merikhid, quina mort tanta no podia estortar ni obtenir amb cap remedi ni quasi consol amorós.

Davant de la veu gran encicid el malalt feu un signe al llinx a Jean per que s'apropés i aquest, silenciosament s'anà acostant vers la capçalera del llit ^{per} trobar-lo davant d'ell. Llavors, l'alemany fent de un sospir visible li digué molt tristament:

- i Jean!... em moro... ja no soc el sci jo... dintre breu minut d'ora i ell per sempre m'estic a rogar ~~trava~~, el que vull que sigui la meua tomba.

Jean profundament apenat i quasi impossible per aquantar aquelles paraules que amb ton clar magnificència comprènua ~~trava~~ el meridum, intentà tallar-li, però es trobà que no sabia que dir-li; si aconsortar-lo o bé afirmar la veritat que ell mateix copia, un reaccionant de la seva tristesa començà a de prodirar-li alguns mots alentadors que tenien de tal, car per un esforç que estava en aparellar serenitat no p.ue^o arribà a sobersautzar la d'entre seu.

- No ho exequen Kunt! - poguem dir a l'últim - tanin notes que tot ho ven-
seren, per que ~~tal~~ sou...

- Sí, moro i acabà ~~trava~~, veient el nutiment que embarcava i l'única del foyer ja ho n' que roc part a finir; no tracten d'evulstar-ho Jean, que Jean ho veig, tures moro tranquil o silencios amb tranquil·litat encicid d'una munió d'honay, tant nobles tal i l'leals. I pensar - respirà - que n'és cullir de portes frontes, ~~trava~~ dins de casa nostra, sense biblioteca barbarament de frolos exercicis vestres per sans vessants de dignitat? "Oh!... que jurat que és el meu i que veul que ~~trava~~ la Humanitat? que permete mentals referèncis en la miserable ànima d'un ho-
mà?..."

- No reparen atenció en aquestes mirel, camarada, i reconcentren vostra ~~trava~~ en la ~~trava~~ que n'estic per veurer-la, car ara us demana el repren

- el esforç? - repetí desolat Punt - Cap esforç; o millor dit sí; un, que és per donar
 les mees grans merces a aquells oburgats, tribulats, aplegats i a volubtes, quin comportament
 mercedi els mees gran elogis i gràcies. Ellàstima que aquest exemple sublim de vi-
 vitat i nobleza hagi de restar d'alt entre la imperceptible minibilitat de la me-
 sulloc ^{de} "còmitat" arreu d'Europa, però si mai ^{no} hauré intentat descriure els horrors
 d'aquesta inígrua guerra, que en ses toques lletres d'euclle magnífic d'ací i que
 glossi arreu del món que en la humanitat i entre el ^{mon} ^{deu} hi ha encara qui
 vertina com a humia que és; que no tot es ja una unferme nostra perduda,
 sino que hi ha nacionalistes i hi ha humans. Aquesta apreciació que acaba de
 concebre un ^{fa} morir tranquil, l'eny de una patria i del unu, però a prop, to-
 cant dels homes que com a tal, actualment, hi be ^{amb} un aire que quasi asseguraria a
 dir: que tant de bo la terra n'estés unida...

- Des de disjutat - li tallà Jean perquè descarsés, car es fatigava ^{en} ^{contenir} i
 al parlar referentia mees be el nostre ^{estat} el que seria verbalment ^{de} ^{complir} sola-
 ubent com el que heu dit, com a homes que som i ref mees. Descomandou, tivet i'eviten
 la fatiga, que no us comés.
 Jean havia pogut de fer extraordinaris esforços per contenir - se les llàgrims que li avan-
 raven els ulls, davant dels raonaments de Punt, tots els seus precells ^{intencions}
 a la commovedora escena ^{de} d'aquell molhant agraït; i reconegut protegintava a
 mida que sa vida s'anava ^{des} ^{colant} ^{lentament}. Després d'im ^{tant} ^{de} ^{silenci} pre-
 gon Punt el tornar a trucar:

- i breu Jean, farieu la merced d'omirre'm a la meua muller?
 - Sí - digué punt l'interpretat dispaunt-se a comploure'l, però adonant-se'n el mo-
 ritmd li'n quel plaüt i benivolament:
 - i No, ara; company!; ho fareu quan ja no existirei.
 No tinguei coratge per a intercedir ^{contra} ^{riament} Jean, i restà unit. Davant Punt
 cercà tot el coici i ^{probague} una petita fotografia, ^{de} ^{la} ^{cadava} ^{del} ^{reclotge}; la
 contemplà amb aleoria ^{limn} ^{itada} i mostrant-la al front ^{de} ^{la} ^{figue}.
 - Heu ací, ^{meu} ^{orguel} ^{del} ^{meu} ^{nom}!... - esclauia a la ^{par} ^{de} ^{seu} ^{opress} ^{una} ^{ganxeta}
 de doler.
 Jean prengué el petit obal i el mirà ^{de} ^{lentament} ^{parant} - lo després als seus
 precells que el contemplaren amb no unuys ^{zeig} que reconca.

Quint sentia una gran aleoria al veure^{l'alt} el seu creu adreurat amb tant de res-
pecte, i ~~meu~~ després el compte que la vida se li acabava. El retrat en qüestió conti-
nia l'efigie de quatre coses humans; tres femelles i un masculí. Aquest era un in-
fant de lurs deu anys aproximadament; d'aspecte viu i simpàtic. Entre ell, al seu costat,
la seva mare i dos fills de menor edat que l'altre infant, semblant geminats.

- ¡Vuy futur capità de l'Armada Alemana! - siqu' alegrament Art, recom-
aquista es truncada, per oïr el deure que exiguen a la seva mare en tiel
(Alemana) i a l'adreça del revers del retrat, dient-li que el seu marit ha mort,
que mai més tornarà, i que vivia dels meytos amb poca educació, estudiant ac-
tuel a capità de marina que no pogué érer ho el seu pare.

Quina interpretació més unànime i unívoca no era la del pobre Art, de-
vent el futur luminent que l'esperava i es recordava especialment dels seus instants,
tot recordant a la seva esposa que el meytot havia d'érer home de mar, com sempre
re. ^{seu} ^{deixava} a part d'ere deurem-se'n compte, el car que pagava ell la seva de mare,
per afirmar que bon fill havia d'érer marí també, però uel ^{de} ^{fortuna} que ell, i'afir-
mava amb la idea que seria un dia un gran capità d'un d'aquells vaixells mari-
xells que preparen amb ses característiques, elus instants b'el. lig.

- ¡Cumplire' els vostres preceptes Art! - li havia dit Jean, respondent i assentint.
L'embarc d'embarc a la mulier, del marítim.

- ¡Gras mercès pel favor que em feu, Jean! - perquè creien que us ho agraeixo - afegi -
en la meua vida; per que no sabeu vos el triu que és el marit (allunyat d'una mulier
entremet). Gran treball em costa convencer-la o calmar-la, car ell ^{no} volia em tornar de mar,
d'aquests com jo que troquem dies; dies a retornar a la l'lar i al l'epa que es perdia l'aver-
als seus; volia dones un home d'habitual treball ciutadà, d'aquells que venen a la mulier
la para, m'entremet perquè per fi es decantà en mi i feu el sacrifici de deixar-se
allunyar el marit obvi que contradie el seu impuls de noble estima. I no creuen
Jean que son paraules valentes el que us dic, vició que textualment m'ho digué ella sempre
després, ^{seu} ^{forunda} ja la l'lar del nostre cas.

El heroic almanay, burlorot la seva agonia, tenia perfecta visió del mal present que l'hi havia
perava, i expressava impàsionad amb una calma escalofriant. No menys perfecta era la visió del passat i
el malhaurat explicava amb una aleoria i rony feda meravellosa, escenes íntimes de la seva vida,
moltes que ni contes ni conte o rondalla, la qual narració semblava que li alterava l'existen-
cia, pure tant Jean com tot el món, no comebien com amb l'acabat, que es veia resolta tant.
Aquesta última vegada, amb els i havia causat molt mal i Jean li pregà que no parles, con-
ho li concernia. Però veu el consell i passaren varif centants que home no operabia altra
remor que l'anormal respiració prada del moribund. Aquesta remor semblava dir del lími-
bre, sínci que requava, molt mal fort i estident enfora en un mistigfice inpresident,
i que el mateix Pertt rompé altra volta amb una veu molt més plena que abans, la
qual declarava la feblesa quasi extinguda del nen col.

- Jean! - promincia amb una veu que li fallava.

- Digueu Pertt! - respougue' steruat l'al'budet.

- * Voltrig... estreyer les mans d'aquert gran amic...!

Jean entre sospiré, admirat es mirà el demé present de la cambra, diu de poc mortuoria
i els bras en joia el dexig de l'almanay. El inter, pel labi affectadíssim per la fi que segura-
veu a l'aportant, es respouguen també del dexig que demanava, mes content que al voler bene-
moría satisfet d'ell, i hi prestaren molt apert, pure veien en ell una ànima tan veugila
i noble, com la que veu. A quidocant feren moviment per complare la voluntat del moribund.

El primer en mouer fou el capità minter Hans Dornell, el qual amb fleuadit emoció
eniquei breuament el contacte amb la fervorosa mà del moribund. El traspassaren varif mi-
nutes de respecte i acorament i silenciosament amb elles i acorriaren.

El segon present (tenyeren que per sobechuenous esforços per conteurir- se les llagrimas que
veugien saunt del tristíssim i dramàtic pi, volien rotolar perelles oval).

Darris del capità fou Pierre el que estreye la mà de Pertt i agueré l'hi pre en almanay:

- O Déu, amic! el qual el franc, locu ni trogué perté la frase respougue: - 'Pidoi! descansa en
pa.' Solament Jean havia extel perfectament aquell ^{placiu} siacleg i veuent per l'innocé, ha-
que de retirar la testa vers endarrera per excupar- se una llagrima traidora que havia aparegut.

Seguiren estreyent aquella mà amisa, que ja tenia fa gelor de la mort, tot el que veu
que restaven, essent l'últim Douglas, el qual present la mà de Pertt, no pogué entrar-se se
de-li: - 'O Déu amada! A agoritzant moque un xic el cap en veugil de gracies i preguntà
a Jean: - 'Els meus, veritat?'

- Douglas - sí que.

- 'Douglas? - refeti: - 'grans i nobles enemis, una gran nocó i una gran amada.' El la

424 una més gran admiració: l'equívoc. i veient afeci tot seguit = donant la mà... El francès
apels unical i requidament volia que Part quera en el postament de la mort. Ell, a penas s'afin,
deorta, el rus l'afin a la mà morta que sostenia i la buria llargament.

La demora ja no recobria el començament; després de line minuts llarguissims d'irpa-
mulla de llargues. Cosa estranya, ploraven per un encunic? ¿Que hi havia en aquells
momentes la pondició d'encunic? ¿Que havien d'esser testimoni d'un mort tristíssim,
de la mort d'un cos noble per mal tenia que s'havia reconquiliat amb
els germans que com a encunic, en vida lluitava, perdent a tota qualitat de
bel·ligerant que havia ostentat per convertir-se en humà abans que tot; i sempre,
agradit. Ell que ja havia expressat i sentit com a lleial, extraordinari, els proce-
dents de la part de bord, i quina no hagués cret la seva sorpresa i admiració o s'ha-
gués pogut contemplar el rixar plor que per ell venaven ^{veia} amb el cap descobert
i en actitud veient davant d'ell? ¿Per ja no sentia res, ni podia sentir-ho, el seu
cos demanava ja en l'estrutot.

A l'exterior de la cambra mortuoria hi havia quasi ja tota la turpitud
del vaivell i en sortir els que fins llavors havien rombs a dintre, veieren que tot
contaven a circular-se ~~els~~ els ulls per testimoni la pena que els embalsamava i ja
es confirmaven per si mateix, el presentiment furtiu de dubte, afec, d'una inma-
nament la tortura d'efecte que amb perfecta correlativitat es disposava a desflar per
davant el mort que encara semblava ropra, i en vistes al deuria que en finar el
deixaria ~~de~~ sense haver tingut el dol de carter d'un dels seus éssers estimats
en els volumens moments del traspàs. Difícil o millor dit, impossible venien la
tragedia interior del moribund que s'abnyava de la vida terrenal sense el corral
d'una esposa amorosa i d'uns fills estimats, que ignorants quedau lluny d'ell
fins a saber la terrible nova que situaria un pla de miseria alguna dona
vidua i a l'ampar de la ciutat, la clar melancòlica.

amb la mort de Part, es realitza ^{passat} el fatal precepte que temps ^{passat} voldria
la ment de l'oligodra esposa amb la tenença que l'insubornable fos cabi dig taulera
del marit més, la mar, piansible, motore igual en res estranyes, vaivell que ho-
mes, ^{veient} ^{veient} a la humanitat arriba sub ^{pro} poder grans homes, eminent figures
humanes, titllats oracles de la ciència marítima, etc.

Quantes i quantes vegades no s'ha il·lusionat que encara la veia amb la seva fe-
rosa!... Incontables, una més s'ha molinut en l'operança de Part, que ven-

1225
niava arribar a ésser en dia llunyà, un bon oficial de marina a càpità i procurava també
per un fill seu que continués la tradició de la família per arribar a ésser un mariner al
que fos ell, però era tota aquelles il·lusions i van esfumar i malgrat la recomanació del
pare perquè el fill s'emprenqués al ofici de mariner, tal vegada la mare, dolorosa encara
per la pèrdua precedent, no la seguia i encaminava l'infant per altres viaranyes, prof-
ses no tan brillants però més segurs, puix la Doloresíssima mare que tota de la vida
de l'espòs ha de pendrar en les pàgines intimes del trauma de la seva vida, que mai po-
drà oblidar l'intant repren que amb el cor oprimit per la pena i ofegada la men per
les llàgrimes, comença el ~~seu~~ fill que el seu pare ja no tornaria més, per que ella
morí de resultat d'un combat. Supero els ingenu infant que ignoren la maldat
que impesa al món, no podien comprendre que el pare és mort, la seva ingenuitat
pregunta beatitudament a la seva mare, els cònsols dels ~~seus~~ ^{seus} virtuts, virtutes d'olor i de
grans figures pels de tanta ~~gracia~~ negra visió i complacença, regués suava que el pare
tornaria, acostumat com estant en l'absència de diu; Sig. La mare, però, plora in-
filtrant al veure que el fill no acaba de comprendre el drama que se'ls anirà
i a tal negativa el cor que veia immaculat i verge de maldat, s'anirà trans-
formant paulatinament a en unes venible a les virtuts, a la mirada que
un bon d'ell, alimentarà aquell coti i aquella ferotge oblectaria que la col·lec-
tivitat de la vida li ensenyaria, perdent les belles virtuts de la infància per
aferrar a odiar, a creuar i a matar.

~~Draques que son a qui s'apava a part en la seva infant, n'hi havia a quiles
diaris, semblants, iguals, etc. tots ells a causa de la guerra; puix, esposos, pro-
cessos, parents, etc. tot hom plorava per la causa de la guerra maldat, un país un
eco sortit reffonia a aquelles que mes i lament, molts d'ells, els mariners que s'aferraven
vans d'incubar i ara ja ploraven una perduda estuada despareguda tanmés
ment en el front.~~

La mort de Sant, malgrat les circumstancies, no restar ignorat, resultava
tallant imperceptible, i es confonia en el tumult de mil que a ell s'assemblaven,
els quals punit vint tots per altres milers de vius, pot dir-se que no afavoria en
res a la pau, semblant, draques i matances, visio que pel contrari, diria's que
a la majoria ajudava a encadrar-la més ^{puix} la continuació de la Unitat

que primer són humans abans que tot.
 Bellíssima seria la vida sense dels perills que la tormenten; i claresos
 tal vegada ja quedaria desterrat per sempre més l'odi que l'enveja i s'ac-
 borieses les calamitats lluites dels temps del ~~batall~~ i del batall naval que tan
 greus conseqüències comporta a l'economia nacional sense comptar després
 l'humiliació i d'ordre moral i pràctic de les víctimes.

Jean Rochet, ja ha estat dels robats en el combat naval del capítol precedent,
 li havia reportat també uns pocs conseqüències, excepcionals ~~per~~ com ja sabem
 ja que no eren pas els darreres que ell volia veure ~~el que~~ ~~allí~~ ~~en~~ ~~una~~ ~~o~~ ~~tres~~ ~~o~~
 els que a tal objectiu l'havien conduït si no que seu gosat, i en canvi l'altre
 campany, Pierre, estava jaït de la seva sort i content i d'aver-se desaven-
 tat amb el bot, ja que segur que se no succeïa d'agucita fairo, i haurien per-
 dut irremissiblement com ja així es creien fins a trobar-se a bord del
 navili que navegaven. Pierre ja heu dit que no hi veia de content i esperava
 que d'alí el final del viatge per treguer terra ferma i emprendre el camí de
 França, per prevenir-se a casa seva, d'apunt dels seus, que segur ja el veien mort
 i rectificar la possibilitat de la creença, pot dir-se segur, ja per especta-
 tiva dels naufragats de Jean, i ell no es faria pública la seva solució ni
 fins llavors se n'havia fet, ja que per part d'ell, volia esser personalment
 a tal efecte tenia el propòsit d'abandonar seguidament Anglaterra per
 a tal efecte tenia el propòsit d'abandonar seguidament Anglaterra per

el fi de avorir unes depresses en la seva impaciència, hauria desitjat per
 la ruta seguida per la mar hagués arribat oposada a la que portava o
 millor dit, arribar França a fi de abreviar com unes milles de dies que
 mancava restava pel seu retorn a la llar. D'altra part, estava contentíssim
 de la seva sort enara que el vaivell seguit la direcció occidental i Anglaterra
 quina ja estava al final, ja que al principi de la tarda havia anunciat el port
 cap a que atracaven a port, i fi de ruta o sia, Plymouth, Cardiff.

Ben al contrari a Pierre, servava Jean el seu estat d'ànim, car no li havia
 produït pas cap alegria el seu solament, després al pesimisme que havia pres d'ell i
 que maldeava per conservar-lo, seguint amb la seva idea d'anguilar-se

la seva vida estortada providencialment. Però com a ben magist, Raquart al capità 429
del navili el que amb la millor voluntat, havia fet per ell i els seus companys si serà
tranquil i fel. L'esperant l'escrupolosa que als seus peus s'obriria en senyal de pau.

Cal com havia prescriu mister Hauf, al arriagar se el sol esmentant darrera l'heretge
el navell que continuava, irrompia en el port i poc després el Clevis (aquell era el nom de
la nau) quedava subjecte a les algues.

Deu - sigui Deu domell a Jean, mentre, hom acabava semblent les incumbru-
cies i obracament - ja ben arribat. A la ruta eterna amic: Anglaterra, Holanda,
França i Espanya; de part en part, de nació en nació i així successivament.

Jean que mirava amb certa indiferència tot aquell estat de coses, no pogué rindi-
re un gest d'alegria inferior davant la variada vida del capità i si par-
-

Bona vida, mister Hauf; auguro que ha de ser divertida i que huc camplament
la varietat dels paisatges, el canvi de gent i de ciutats sempre amb continuïtat durant
la vida.

No és pas dolenta, no, almenys per mi, ni tampoc pesada, car sempre en re-
sulta veritat ja que la cosa més insignificant l'adquiri de tota les coses. Quan entric mig
contant el gran veig al Mediterrani que el per mi el mar de la bellesa i de l'en-
cant; aquells que els poetes canten en toms versos amb unística admiració els porten
d'amor, Cal sol entrar a l'entred de Gibraltar; requiescent ja es nota
una suavitat, una calura emissorera, sense que quisi en tot el tropic han
noti una furiosa tempesta com les que assolten l'Atlàntic; Ha tot es silenci i bellesa
Es diu que quant la tempesta en dire l'itinerari de la Mediterrània és el que romanent
un plaer més... En aquell moment el capità albirà la seva senyora que centen-
plau no molt lluny les operacions d'atracament i sense dir-se de parlar, canvià
tot requiescent de terra fiant.

Aliren Jean, si us plau; la meua senyora - explia
L'altitud mirà en se li senyalava i veig una respectable senyora que volava
amb el morcer al seu costat, atempantada i una altra, un ric senyaltat i senyala.
La senyora del capità resultava i una olhada regular, una mica més grossa que
primaf, se mirava afable i bondadosa i amb un bon peu de collets blancs
ja, però terrosos i fies.
- És la seva senyora? - repetí Jean, amb accent de interrogant i admiració - Eniré
grat gust en saludar-la.

1430 - Be' doncs, a punt de desembarcar - Sigue el capitá.

* - i Pierre? - objectà Jean. Però no el volgué avisar, car tot sembla veireu que veuria de treure ^{les} ^{operacions} i aturar ^{la} ^{marinell} que ven a morir si flacca ex-
traordinàriament.

- i Quon valguin!

- i Est veuut! - responneren atents Jean i Pierre. I s'encaminaren a babon.

Mister Hays que ja els havia oït la seva cara anteriorment, els repetí l'òrden:

- Com els he dit - sigue - sou vostres hostes meus.

- Ja que aquest es el seu empeny, acceptarem amb molt de punt - correspon-
gué en plural al Jean. I requirí ~~de la~~ ^{de la} dotació abandonaren la mar.
El nu d'ella, entenen com ja hem dit se sap, la senyora del capitá i una
dama amiga.

Després de les corresponents presentacions i salutats els invitats i unts amb
la senyora Doumell, i la senyora reconduyant s'emprenqueren el camí a un ca-
nar les habitacions particulars al invitats i a tal efecte els conduí a elles.
formosíssim que s'expressava en l'estança.

~~Constatant ho el capitá li digué alcorrent.~~
~~Doncs, mobilava el dubte; amunt ja me' e' de la nostra filla, quina~~
~~un dia se repeli en casa d'un poble. Dintre d'una situació, probablement ja~~
~~total i tot que mitja ton soja afiso, l'heant aquest instrument que~~
~~sembla ser un conjunt de tres d'elles.~~

- Jo també sentia satis - explica melancòlicament Jean - una gran afi-
nació per ell, però ara ja se m'ha desvenciat.

- i així ve' també sabem accionar harmoniament la expressió amb una
guerra i admiració pel capitá.

- El sapia; avui ja me. ~~flam~~ de la guerra
- i ja ~~recor~~ ^{recor} la arja! - l'atí mister Hays tot passant-li la via unta-
ment per l'espalla.

Després de presentar-los-li elses habitacions, es trasladaren a la terrassa
en espera de l'hora de sopar.

432 el feliçius amb no poca recança, me segurament que la meua esposa en un moment
de desullt del matrimoni; i si necessari, que jo prestigui quicq, abans aquesta ocasió que no po-
gues contrarietat i humilitat paura, fet veure de se l'interior de la vida privada. La meua
família, amb semblant colòqui; vicissituds, crec un deure ineludible, de terminar
amb la meua perència a la clar, la vivió errada de la ~~meua~~ mort que plorau,
per quin motiu a; i no cap altre, deixo d'acceptar, la vostra gentilesa, que me regalau
agraïda, com no puyssis el gran mercè que ja he rebut de vos per les quals m'
donaire perpetua reconciliencia i molt expeditament el meu Felles per quin
l'agraïment es poc, la reconciliencia insignificant i la simpatia, ref. No deixo de
reparar soues, que m'heu plantat la vida i si avui no puc paladar, es una prova
lenta del meu bon afecte que us seruo, espero que em d'ajure no llunyia podré de-
mostrar-vos quan gran es la meua estima i encuny aubtar en l'haber del llibre
de vostre atencions una carta que m'heu un ois la depressió que presenta, com
a ingrata però lleal i sincera, prova del meu afecte.

Del qual dit, respugne ~~ho~~ fiam amb un francès que com me l'allargava el seu
diciari, alguns de tot l'Europa tenia i Pierre tingué fer unes orelles d'alta mar
i amphis, ^{dit} per a contemplar el marge del les raons que esporava amb la
millor gràcia i bona fe.

- Per tocar a la recompensa dels meus servicis per vostre, comença dient-
em, tot el que me he de vostre i ha fet no merç, ja meit misericòrdia recompensa, ja que
solament obraren com a deue d'humanitat; i per quin me sobra com a paga
de tot quant heu fet que no es, ref. vos que el que debere i com a tot heu corres-
pondent el que també debere, o sia, la reconeixa. Ara que vostre valgui veure
quant abans la seva família, seput a les circumstancies existents, deixo ací se
judicial sobre el particular que no es incompleta meua, tota repada que
la vostra resolució no m'olegre, pel motiu que ja sap, i ve; la meua
toia ^{seua} prematura que amuncia, però referent a l'esperat primerament, re-
petico solemnament que des de vostre el acceptare altra cosa que l'a-
existat que ja hi compta i respona. I confio- aperi adreçat-se a veu-
que vostre peruençerà en algun ^{meu} ^{temporari} ^{establiment} amb la meua bona satis-
facció de part meua. en quant a vostre Pierre, deixo per us per me fa-
cat l'aprovació la determinació del meu projecte.

- Com ja he dit, la meua resolució es irrevocable sobre el motiu
i raons esporades - digue Pierre.

- En quant a la meua dona, - explica Jean - no està pas decidida encara del tot, si bé ¹⁹³
quasi pot dir-se que estimada pel les circumstàncies que m'envolten, em ve la solució als dits
la qual trobo que és irreflexablement ja millor, savant, del silenci de la meua vida, com
la situació desesperant que este vivint no em fa concebir altra cosa, puig han de saber
que aci tal com hem venut no tinc en tot el sudor de la terra, i perpetua llar amorosa,
on aixoplugar-me (excepció feta de la nostra que agraïssim infinit); tot el bé és ^{no} per nos
clar, mate, amor; i ja no queda d'aquella vida felicitat de la meua meua, tot s'ha
extingit com una baixa de fum en l'espai. Abans que aquesta conflagració assolís
l'Europa, jo era un home feliç i tenia tot el que havia presu: terrestrialment desitjar
l'aigua, l'unió, un avi, una despret de tot ^{seu} ^{només} d'ella en primer lloc, i una
en segon, puig de veritat del servei per la causa he produït tot quant antany dispo-
tava per executar un projecte més conomiseració que comina vagament per la terra
amb una lentitud desesperadora, motiu que si trobem un caf velt gustat, i desvalgut
que ha de realitzar un heroic esforç a cada cop que botja llurs peu sobre el sòl que tropit-
ja sempre en línia; guslla a la tranquil·litat de l'esperit, i el canvi de la felicitat que
tinc per a mi, porto ja perpetuament interceptada en tot el clar que surt la nuada ^{de}
controvertiblement veu dona que la meua solució em ve sola i aquesta és la de tornar a la
guerra quant abans, car ja que els meus veu perduts irremediablement no puc subsistir en
la continuació de la lluita vida que no m'ofereix cap alient i per un retrobament es-
piritual, combero que la meua mort no ha de tardar i aquesta ha de venir per la meua
viva puig si ella m'ha restat la meua vida en la part que estimava més just és
que també acabi amb el poc que queda i que la guerra fessi amb jo. Es el meu feia
ho sé, i null que em resti, i no null i no puc viure! si quiesc ja més meua, anava di-
uolument a continuar la felicitat que veig deixar, em trobo que ja no m'hi ^{està} d'ella
per que viure dona i si tampoc no tinc ningú a qui dedicar els ten treball? veig per-
sar. I requidament se m'acabi retornar i bon venia, i a les trinxeres!... Prompte però la
visió ataquera del fruit en feia prisanca i en rieta que no aconseguia el meu de-
tig, veig encara com a bona solució el meu ingrés en l'Armada i també no he
pogut fins ara aconseguir el meu intent. Cipe però, el propi de que treballar-
me a Fontampou quan hi hagi una sortida de fer el aliats vers el Cantinat
i meua-me a l'efecte de redreçar-me al meu lloc, i veure. Cipi que si veig més
ter Haus tinc la gentilsa de prestar-me hospitalitat fins a la primera oportunitat al ^{lloc}
us en restarí tota la vida reconegut, per llarga que aquesta fos, si bé segur no ha
d'isar així.

- Breu intent amic Jean - Lique el capità, fortament impresionat - que la solució
donava al problema plantejat, veia l'em pau veu excessiva en sapren' de les veu

serà estimat, el qual; naturalment ja el veien mort; amb inquietat que a bonas hores ja el
interès per recuperar més de el fons de l'atlàntic. No és per desviure doncs la sospesa que
propaganda a la mare i fells afligit un veure retornar a la llar el meu gran puntal que
la sostenia.

En aquesta nau estava Pierre, alegre, ple d'optimisme; i l'esperança en espera de la nau,
nada que anava a començar; i tant que un alegre couplet "es posà a rimar amb molta
gràcia i encert, mentre s'adreçava a l'encumbre del capità y Jean. Cquests els trobà al
vejador en l'esperança per desdormar-se; en arribar saludà en forma extraordinària
amb molta simplicitat i cordialitat, kora que feu veure ~~amb~~ passà a què algú y uns amics; des-
prés afegí encara; "Avin' ruyat; en trabo rajament com un gallard de simut any i
quoni en veucla que teno a una vida nova plena d'esperances felices."

Excelent virtut estimat Pierre; li' envia la seva alegria i gaudes de veure - feu Jean
joies de veure radiant d'aleoria el seu company.

- Mare volgut amic Jean - Si que potot-se veig l'interpellat - voste pot ésser igual
que jo encara; el meu volta constantment present; i tant que tal vegada pugué
atrayer una voste; i ésser reciprocament com jo, estovunt realitat el consell que li
dona ahir mister #Hau.

- Quis, quis monsieur; le même affmer je - vocalità el capità amb bastant d'acert i claret.

- Non le voir, non le puis croire! - branda Jean Tolat.

- El temps passa i l'esperit recobrarà altre cop la tranquil.litat i la calma; i alor amic
que voste pot ésser encara un home felix.

- Non le puis croire! - marruolava encara obsessionat.

En aquell moment es presentà un empleat de la companyia de navegació a la qual per-
tenia el transatlàntic que feia el port, tramuntant a Pierre el passaport en regla i el bit-
llet de viatge; el qual el francès rebé amb inesfable alegria, arribant-se a sentir que el
mouli' deixava ancles a les seves orbes en punt.

Després de pagar se acabar d'embarcar, se dirigí en suplece ja el comi del part a l'esper-
te d'arribar a hora; i esgotar el moribiment que irrompia en ell. Dixi que ten en haver-se
acomiadat Pierre de la nuera de Dornell, empenque simut amb el capità i Jean pla-
via que a poc d'allí tocava el moll. En esser-hi contemplaren tot recuít un bullici inusitat
prop de la nau que hauria de partir, mentre aquesta ja li fanejaban les seves rimencies to-
muntament, quin feu veure i capí s'alcava placidament espai amunt fins a perdre's
entre l'atmosfera.

Pierre dels seus amics, romangueren bona estona per les radalies esperant l'hora de
la partida que no es feu esperar gaire, car prompte la sirena anunciava la imminència.

els viatgers primerament esbarrançaren seguint l'escala que conduïa a l'interior del nauili, on des de les seves galeries agitaven inconscientment llurs mocedats, soluciant a les persones que quedava a terra o vice-versa.

A l'annunciar finalment la immediata marxa Pierre i aconduïda efervescent de Mr. Hous i Jean i puya recuperant a bord, traslladant-se a les galeries laterals per cercar entre la multitud dels amics que agosarà de deixar. No té que que cercar molt, puix als també malbarreu per fer-se visible als seus ulls fins que el navell fos a la mar blanca.

Però hi que un aconiat d'amics podia qualificar-se d'un fill i germa respecti- vament, puix foren tan espuris les paraules que s'entremesclaren i tan vivents els gestos i mirades, traspassades, que solien a Pierre intermit de tanta bondat a impulsar se ra- piament vers la nau i ocultar així una llàgrima que rodola per ses parpelles la qual volent que no la veïessin els seus amics, avergonyit de la seva feblesa que no en- tal, sino una petita partícula de l'agroniment que sentia en el més profund de la seva ànima i que ell interpretava com el que vulgarment es diu llàgrima trairera.

Per aquesta raó, Pierre se n'anà tot seguit vers la coberta, mentre su- rant la trajecte traspassava aquelles llàgrimes a fapitament al moment que la te- mença que el capità i Jean poguessin aspirar també des de terra l'aignava dels seus ulls, plens de sincera estímul i reconeixença.

No menys era la recança i tristesa que embolicallava el cors de Mr. Hous i Jean i segur que cada un per si sentien amb l'ànima la partida de Pierre, prompte ja a feroparar-se de llur vista, car la nau ja havia començat a moure's i a no tardar molt podria de poder-se contemplar la major part de la tripulació que s'emportava. Efectivament minuts després per última vegada s'agitaven els mocedats i s'adrecoren significatives mirades, puix el navell com si dels de tal es- pectacle, intempèstament l'ey talta i ja en linia fora part venuda amb marcada lentitud.

Una vegada conchuit el comiat, quan tota la tripulació de les galeries d'estribord es retirà com desilusionada que el nauili hagués llevat d'elles tan súbit. Solament quedaven en elles algun perfecte turista tanplè amb ses característics i comi trajo que sense oblidar els bàndols suspensa lateral el paisatge que barreja ses deixant, amb el motor que s'actua que un oficial sobaraja un mirall rodent al- tres a llure estel, i apressava a accionar el funcionalment dels aparells fotogràfics per impresionar quellsom de son gust.

Adoncs aï i allà, trou trobava també alguna parella d'innocents que ceraven reconfortament una solitud mixta a bon amor, un jove i una dona que el

bullici, que en distint lloc inferior reguava aleshores.
 tre entre el my terra en ell la columna, la tranquil·lata, altre frisava una viva d'impaciencia
 volgut que havien deixat a terra. Dames interior i violent que aquell vaixell separa
 un pler agrados, insensible a la realitat era se la veia, quins fantastics paldufflo
 tant no capent en rel, i a la seva marca altra vegada el bullici ~~instans~~ ^{cosuaplet}
 oculta capritosamente aquells esser que retornen del port amb l'acumula partida per la
 marca d'una persona estimada que es ven obligada a deixar-ho tot per anar al score
 que el crida o tal vegada a un port o plaza militar, i prementer se en poc ha l'ha ^{deu} ^{deu}
 La ciutat però, unida a tals desgracies, i descausols lo barreja tumultuosament tot i la
 non cada vegada uny lluny d'ella avança una culla, produint la visio que
 una enorme tromba d'aigua en uneny que temps que el que s'emplea en Sir. Ho, po-
 dia reduir a la seva demarcio tot d'aquell urbell humia.

Pierre, des se proa contemplant encara mesant la ciutat que deixava, junt
 amb l'expectacle de les ony i l'orgall que l'helice aixecava sota seu, si be' l'ho veia
 per plenament, puix el seu pensament estava lleny d'elli, ja havia volat al pu-
 timent repetits vegades, mentre que el peruenencia decau a poca distancia del port.
 La seva impaciencia era tan gran que malgrat la considerable velocitat del vaixell
 a ell li semblava que corria poc, ja que alivava arribar al lloc quant abany i s'icia
 guansa per avencat, reduols, zopores, i unocisul per la seva esposa i fills, no uneny
 també quan es presentaria a la ^{deca} Companyia noviera quial depenia, com a unie in-
 persivent de la botario del "Vaixell dels Naufrag", anomenat aixi des se que recel-
 li aquest del combat naval, fins a de seva herdia i prematur ^{deca} naufragi.

~~Partava entre si si el reconeixien els seus fills i esposa
 ja non requis partint les seves martiginament~~
 I com que tot tard o d'hora arriba, arriba també el moment que Pierre es troba
 a punt de desembarcar en St. Havre, sent-ho tot requit amb una alegria que no li cobia
 d'ny del pit.

L'escuncava en ésser diuenge i per cert magnific, tota vegada que era bon sic
 mali i la gent per ésser festiu i baniat, no irrobria tan numerosa en el port com els
^{del} ^{deu} laborables.
 Finita que anava caminant vers l'interior, tot ho trobava igual igual que abany
 recordava els edificis, carrers, places, passeigs, etc; mes jatria no ho veia d'anyid ref, a
 produia una inausita alegria, car no veia se pensar que entione a punt de ^{deca} ^{deca}
 veia ^{deca} ^{deca} d'aquella ciutat volguda ja bastava per a tal exalt de zina, vint i bi de nou.

444 ~~He~~ s'incantant-se rapidament, sortí darrera d'ella tot criulant: ¡ Senyora, senyora!... modanent
L'abundància s'aturava sobrealtada sense entendre l'actitud del desenvolupit.

- És molt bé senyora; - li digué - sabreu per ventura on estan els habitants d'aquesta ^{cosa}
- Quon s'afegiria - respongué sol·licita la senyora - que siguin de camp, com cada un...
li fa la senyora vella que l'hobito.

- ¡ Gràcies mercès! ^{merces} - reconeugut i amb una alegria que no sabia ocultar Pierre.
La interpretelada creient complerta la missió rebuda i relaxada, mantre ell quedava
radiant de joia i de content en saber que vivia la seva muller.

Diciat'ha muna-la quant abans, m'afila sense pensar-s'ho uny carrer avall per
anar a l'encontre d'ella. A poc però que feia que caminava un altre presentiment
tenebrós l'assaltà: La senyora veïna havia anunciat uny la muller sense ab-
ludir en res els fills. Com podien ésser els fills, doncs? - es digué a si mateix. Havia
truncat a la casa i aquest no hi éren. De no haver anat junt amb ^{ella} no sabia ni po-
drien ésser; amb aquest motiu el ganyà més la impaciència de saber el resultat apre-
tà el pas nerviosament.

En arribar a la primera cantonada estava soltadament sempre davant d'una gra-
nació ^{indefinida} misteriosa i ^{indefinida} a uns cinquanta metres d'allí veure la seva muller
da esposa que començava xerxa, i hi veu amb l'esquerd pàlid i trist. Ajudava a aconseguir
la seva tristesa els vestits negres que duia, els quals malgrat la cobrícia li restaven per-
fectament i el conjunt que formava el seu cos feia ressaltar uny la blancura del seu
rostre long, fi, de línies correctes, belles i simpàtiques i enmig, un pouet d'ulls de pe-
mitjana mida, se be d'una novitat tan plaent i frívola que feia que el resultat
fosse bellíssim. Se conjunt una teta bella, malgrat la tristesa que l'embolcallava
la qual no s'esmentava pas el seu tall esbelta i un ric ple que constituiria una
dona molt del seu temps; confusió i se ^{sent} no menys s'havia presència.

Pierre, intuitivament es cobria ^{on} a una entrada per poder veure uny como-
dament a ella; i darrera li preveia llurs fills; però veie passar davant seu a la
seva muller i amb gran tristesa hagué de contentar-se que ell no venien.

seu saber tampoc hom explicar-se satisfactoriament l'absència dels fills, decidí seguir
darrera ella fins a la casa i ^{mentre} observant, mentre el mateix ell estava del ^{placament}
una altra idea fatídica, no fos que ell haguessin mort; i per uny part del la seva
esposa. i No, no! ^{era} ^{quasi} ^{sempre} ^{sempre} ella parta d'el se jo; però deixava lliure de repartir ^{on}
podien ésser ells.

A prudential distància, continua seguint darrera la seva muller, quina, pot-
ser un seic inquiet i munitora a semblança frívola, per arribar a la casa. Ell
succeí però ^{amb} gran sorpresa i alegria i no menys deploració que ^{era}

per part de Pierre, que en orbitar prop de la casa llur, veié interadossim com de la seva porta sortien dues figures infantils, que amb gran pressa corrien vers on es trobava la mare, la qual van rebre amablement i tot alegre i requien començant fins a la porta d'entrada.

Pierre, primerament interpretà l'eccessa calma sui pisiouari dement. Després aganta passi a convertir-se en una gran alegria, tant esclatant que es posà a picar de unes solloscament en l'entrada que es trobava; i des d'on ho veia tot. Tuou estava en el moment de la seva joia mentre a entrar una senyora en l'entrada de referència i visiblement sorpresa constata seuse voler a que atribuís ho l'esclat d'alegria del Pierre, i per que als ulls de la senyora passà des de llavors, certament per baix. Ell però coufós i avergonyet, saltolà d'apris i es elevà al carrer. i ff. però quats hi era girà vista vers casa seva i va veure que encara estaven a fora la seva família i no volguent que allí el trobessin si no a casa mateixa, es ~~llevà~~ correge apressadament a l'ajut discret d'una altra entrada, trobant-la tot seguit, no sense observar haver topat violentament amb en el canvi, amb un remarkable senyor de llargues barbes, el qual, de segur que seria el seu té ell mateix, haquej amulat amb el seu cos el dur sol de la darrera.

Carada a quella primera alegria preliminar, des d'af seu punt d'observació mateixa, es submergi en un ~~en~~ solces cabilacions esp i allunyat tota la caterva d'inquietudes infernals que l'havien corpiet.

Carau, carau; — es deia — en poel des quin carau que ha obrat en ell?; seu.
blen ja hoines fetz el mon amb aquells trajos tan negres, però que es afanarien tant.
off ~~estava~~ veia un terror de a veure? L'alegria que sentia era tan gran que ja anava a
reclatir el necessit en l'entrada anterior, fins que recordant-se del mal paper que havia fet, serent immediatament de repetir ho.

D'alli estant va veure com la seva muller obria la porta i poc després les tres figures entimades seraparien darrera d'ella. Així que hi foren, ell sospirà tranquil, però
veniva terminar ja aquella ficció agradable si però més gran el era el desig de rectificar
l'errada en que vivia la seva família, la qual no podia ni remouvent pensar que tant d'aprop estaven del que ell creies al cel.

El que no s'explicava satisfactoriament en Pierre era que havent ~~seu~~ trobat repetives vegades a la porta abans de tot, no havesse respost els seus fills que dins la casa estaven, car els havia vist sortir d'ella per anar a rebre la mare.

Els infants no haviem sentit com trucaven a la porta, senzillament per que esta ven jugant molt a gust d'ells al jardí.

Jellà aquestz mots una forta abraçada, seguida d'un tèn prolongat, després del qual reformant
Clarey Clavis, sense deixar anar els corsos i fiantes d'alegria en digueren novament:
- i Pierre meu!

- i Ma Madeleine!

Tot seguit una altra abraçada molt estreta confergué els dos en un. Llavors mi-
mosament ella, amb aire sant paulatíament el rostre, fins a posar-lo en contacte
amb el d'ell. Aquest expectava mentre si, com temerés que la perdés de nou, quan ja
s'havia retirat. Segurament que ella no pensava pas en desconfiança amb l'efort,
car en separar-se, l'aquell coprenedor idili, tenia lleugerament les parpelles
mobles, que manifestant la seva alegria, no havia pogut repetir les llàgrimes que
li creuaven d'argent joia; el content que experimentava en aquells moments d'abun-
dantia ben lluny de la feblesa de la seva unió, volgué fingir una natu-
ralitat ben lluny de la realitat i li digué en un to que volia ésser d'admirament
i ríste, i omíe; i pel contrari era per retenir de les sues de llàgrimes que amb
un menys esforç que ella sentia, i per no passar pel feble parla.

- i Plots Francine Madeleine!

Ella, abans de respondre se'l veié tendrament dient-li:

- i d'alegria plots, Pierre! i t'hi treu per què tremoles? - l'interrogà Clarey ella.

- i jo, tremolar!... - respongué après sense saber qu'és més.

- Si; si; t'hi tremoles, be meu - furetejà repugnament.

- És trembe' d'alegria doncs - rebé-la feblement en sic aurgant, confiant
tot seguit de conversal - i d'els cors! - pregunta.

Qua estant emmencant en el menjador, vint, ja veués com son - i si-
que ella jaiosa, ignorant que ell ja els havia vist abans.

Es detrà portat per la seva esposa darrera d'ella parta, des d'on veié, sense ésser
vist com els seus dos fills emmencaven tranquil lament.

Perstanta estava s'estiguéren en aquella atenta observació, fins que ell, inquiet
i satisfet, abraçà de nou a la unió i li digué bair, bairret al cor de l'orella uns
mots que no s'entengueren, si bé de scum que Sírvien ésser fal laques a jutjar per la
l'expressió satisfeta que ella posà dient ho.

- Be - fain després ell nervit - anem al menjador que t'heu canvi de que em canvi
- No t'impacientis, home - el renyà amorosament; anem altra volta pel rebués i
heute esperar resposta, li oporà la mà i s'adreçà al paradís central, des d'on

444 com si perseguissin del rebuït cominaren fins a entrar on es trobaven llurs fills que llavors acabaren de desdormir-se.

François, el gran, ja completament llest, s'havia aixecat de la tumba, mentre que el petit acabava de deixar l'entelada de la pitanca.

En aquell moment irrompuren en el menjador els pares i els infants atents sempre a reparar qui era el visitant es posaren d'unpeus tot deixant el adu sempre esperant que la mare digués quelcom.

Davant d'aquella glacial rebuda Pierre i Madeleine es miraren atònits, perquè els fills no canviaren a llur pare. Indubtablement que a ell els li passava igual que a l'home que havia trobat en el port - pensà ell.

Aquells infants atents i respectuosos no podien creure per mai que el que tenien davant fos el seu legítim pare. Després de ^{veure} aquella terrible noia que rebentava naufragi del "hoiselet" dels Naubrag, en què, havien perseguit tot els tres últims.

La mare sempre anomena havia dubtat de substituir el buit del pare amb una última taca man, fina i amolent que els desentats, un cop en desgràcia vivien confosats, i servants, empero un record tràgic del famós abinell.

Per si ella veient que no acabava de canviar el man-dubtat, s'apropia a interinir: - ¿No sabeu qui és aquest noia? - diu.

- No mare - diu en ambdues d'un temps - No el coneixem i ni que per servir-lo - finalitza el major.

Pierre se'l mirava relucant; el seu paper d'inconegut no sabia fer-lo què i alguns vegades les mirades dels fills el fanien atrapat i rient.

Finalment l'esposa, desitjant acabar l'entupissament dels fills es disposa a contar la realitat i comença dient:

- Segurament que us sorprendrà el que ara us dire, però tot i semblar fabulosa, no es altra cosa que la pura veritat; així que el que teniu aci davant, ja té sia ésser un xic canviat és el mateix, amb un de temps endarrera, o millor dit, al vostre pare, el qual ja veiem mort i resulta que ara retorna estovit.

La sorpresa, tan que rebent als fills les paraules de la mare no es per descriure, i ambdues quedaren palpitants, inactius, sense saber que fer.

Per últim, François, adreça una exadmiradora mirada en un retrat del pare que penjava al menjador mateix i ràpidament comprovà les faccions del retrat i del noia, veient que efectivament eren iguals, o nà que tot era la mateixa persona.

Sense dubtar ni un moment més, François d'un bot s'agafà en

el coll del pare que ja, l'esperava amb els braços oberts.
El petit l'André, solament esperava la decisió del seu germà per imitar-lo, car tam-
be havia conegut al seu bandolista pare, i amb no menys pressa que el gran, agafà a ell tot
dient amb una veu que li fallava pels sospits:

- Pare, pare!

Ell, furiat, n'agafà un en cada braç i prement seient els peus sobre les seves cames.
s'adonà però que el petit André plorava de content i li digué:

- No plori, ara, home, que ja no me'n vaure.

- No ploro pas - feu molt fort i escupent-se les llàgrimes, riu i graciósament.

La mare contemplava l'escena solvint tota feta de la felicitat remaneuda,

- Pare, no marxaria, més ara - reclamava amb marejada s'una François.

- No fill - respongué - ara restaré, aci.

- ¿Així no estàs perdut, veig? - Semanà també el memut amb molta oràcia.

- i No, no, mai més, em perdre! - digué admirat de la seua illera i innocència d'habla.

- ¿Com feu que et vas perdre, pare? - volgué saber altra volta el petit

- i Perquè va naufragar el vaicell!

- ¿Ah, va naufragar el vaicell? - repetí ell com si fes un interrogatori, afegint:

¿Dues si creuen que t'havies mort?

- Dues ja veus que no ho són.

- Si, si, ja ho veig - respongué tot palpant encara el cas del pare com per cercar-
nat-se'n millor.

Ets els periodics portaren els nostres naufragis i mort, car sortiren de diversos
llocs, vaicells de salvament en la nostra beccia, però quan arribaren al
lloc de sinistre ja no hi trobaren res - digué l'opra - ja me'n de la importan-
cia que al fet Semanèn, els diaris publicaren varis fotografis dels tres salvants
de la nau. Aquí - continuà Madeline - veig un periodista parisiens
i ens Semanà qualque retrat ten per publicar-lo com a naufragi desaparegut.

L. Semanèn i tot després el varen veure salvant de la seua incognició:
"Pierre Fructeur, una de les víctimes del naufragi dels 'vaicells dels naufragis', per-
tenent a la lotació dels vaicells." ¹⁸⁴ ₁₈₄

Y com té foren moltes que amb inscripcions semblants el lustraren la premsa.
- i farien tanques ja he anat als diaris, com si fos mort? - preguntà cap
aplom un jeny seriós Pierre.

445 *Monys mal - es digné el mateix* - així ja he servit per qualsevol.
Tots requeren de tuolt beua gaura davant de la resignació còmica d'ell.
- ¡Oh! - Tafeqi de sobte - ¿per això portes dol? - ja els ho pots treure a
ells i' tu també. - mana amb una energia no d'uenys fingida que gracia.
- ¡Bare - interrompe el major - que no em d'amar al col. legi?
- ¿Que no ho saps que avui es diumenge? - replica la mare burlescament.
- ¡Oh! i encara que no ho fas, ara que vine del cel de Souar una volta, no
m'hi mancaria que s'hagués avui de treballar. - Ref, Ref, feta i extraordinaria.
- Bé doncs, anem al jardí si' volen - assenteix la mare.
Els, contents, abraçaren i besaren els seus pareys, marcant requidrements afins
de per continuar els joys suspesos en amar a rebre la mare.
Una pegada els unys fora, l'espasa es sentia alegrement en un braç lateral
de la butaca que ell seia, i parant lentament el seu braç per ~~seu~~ davant de
les espatlles d'ell, li s'equé dolçament:

- Bé, marit, un autèntic ara camu et vas salvar, si fou sol o en com-
panyia, sense oblidar-te ni d'interessant, eh!... - conclueix condicionadament.
- Ja ho crec que t'ho costarà Hadeleuc - diu ell - i amb molt de gust m'plauria com-
municar les meves desventures i o millor dit les vostres desventures, car no n'ajó error sol a ve-
re-me del naufragi si no que en companyia d'altres dels companys, un d'ells mort ja
- signe bradant la testa tristament, on després se permanirien en actitud cabilona una
incertesa, desventures i sofriments a que foren voluntats perduts uniu de la mar.
Ella malgrat tot ~~es~~ ~~contina~~ la història que l'evolució oint (les calinatats passades)
pel seu naixent, sentia també una pau dolcíssima reeixia en el seu esperit que seixa-
va la mola agitada d'un temps ençà, per veure-se reparadament l'evolució i la de-
licat volubilitat que retornaven a la llar que per un temps n'estrangeren d'apartades.
Els trobava doncs que tot avocà veient en paper, totes les tencions que preve-
nien, i' ofuscarien rapidament, essent la primera la més fatal i fonda, que creia pos-
sible un nou casament al saber-ha una esposa nieta, i' més sortosament, no feu així, per-
mes jaia notava tot intacte que abans, en ref no hauria hagut cap ni material si
mes no moral, encara que aquest feu a ciegues intencions, totat a trista però misteriosa
causa. per consegüent, la flor sagrada que creixia en el jardí de l'amar, no s'ha-
via pas anegat ni molt menys, si no que mica, unara i' amb energia rejuvenida
eficacement ara amb la vinguda d'ell i' adquiria una perpetuïtat quasi

amb aital motiu que la dotz d'amar filial; llavors es confirmará vostre ma-⁴⁴⁹
tise l'errònia convicció d'ora i a mida que el temps passi, venrà més clarament el consell
que desinteressadament li ofereixo; quan la sang de la seva sang, evolucionant per un cor més
progrés, com el seu temps i amb, discutirà ja vol dels pispis en fi; tot un consell d'a-
gratificació i occorrencies impures i infantils.

L'antimatèria estimar una cosa, estimar-la amb tota l'extensió de la paraula es quel-
com gran, i millor dit, el límit dels plaers terrenals: que més abaminable que ostar? i
que més bell que estimar? que abomino i no alimanto el primer i disputo, venuro el se-
gon, em sento optimista, satisfet, alegre, felis, Simoniac, etc., etc.

La felicitat, com vostè ja veu, no depèn solament de Simoni, ja que la misera no
meda es impotent per a proporcinar-la, puix en es rompra un i ven si no que es troba
més negats entre la opulència i l'arrel de les altres societats, enriellada, Ser llucerna-
ra com una princesa i altres entre la senzillesa, la humilitat i l'heura de la pobresa.
confosa entre aquestes humanes i eternes percepcions per a guiar la felicitat i i-
qual oblidat que entre el gran món, és el qual alguns vegades la riquera supera
d'un avan o sense cor, fa que tot i la seva miseria, sigui més miserable que un
mendicant.

En resum; estimat amic, sóc inmensament felis amb totes les addiccionals
lacionades en el plaer de la vida, i en la papina d'or del mateix.

Plau-me ara que ja no ignora la meua felicitat, Si li, evant com a bàlcon
la meua i si aquesta tingues algun poder retrospectiu contra el vell pla, que deixi
volar per sempre més i en la perspectiva resolutiu, adaptant-se amb esperanca a
la vida actual i amb una sic de voluntat recobrarà novament les alegries per-
dudes i en consegüència tornarà a viure tranquil i felis com en els anteriors temps.

Si li he i li recomano els anteriors temes, es per que en els anteriors
que no he persistit en les seves teories, ja que en un el cor que ha de ser felis i a
viure encara amb veritat gort sobre la terra, i fruitant de la meua temes que
ella proporcina.

S'invito també a que vingui a L. Havre, a fer-me una visita, i
concurrerà personalment que és una lamentable equivocació tornar voluntariament
a la guerra, tenint la possibilitat que vostè pot ésser en un dia no lluny i igual que
a la guerra, tenint la possibilitat que vostè pot ésser en un dia no lluny i igual que
no es pot evitar i beutat humanitari i aquesta de atroz i exploració, no es pot
l'útilment sino, que on es veuen enclosos materialment aquestes dos sentits amb
tota la força moral i esmitativa, seria en una fulminant i ostensa negació
universal de tots els exèrcits, de tots les nacions que llucen les armes i obsequien

440
Ullanoy potres la Humanitat veuria la seva calamitat que este fent i influents
per una suprema de estima vers el proceure, aplaudiria la conducta equiparada pels seus
patents que es veuen a lluitar, i per que abans que nacionalistes que humanes i veuen
que un humany, seu també individualistes, que no volen anarrear la vitalitat
de les races amb l'humanya lluita;

¿Que manera mostrant? ¿Hi ha potres alguna guerra que repete inconstantment
algun benefici a la profecia de les races i a l'economia humana?
No, cap; - quan sempre hem lluitat per la terra de la humanitat; per l'ambició
de d'un poble imperador, o tal reposta solament per l'odi de rassa, per l'enveja maliciosa
que s'oposera i ella cipa sempre per que el veu temps i may poder que no ell, llançant per qualque
pretext, pretey conquerir un nou territori tota el seu territori i constituir així un
pirfid i indigne esclavator.

Ullanoyment, venent després les calamitats posteriors a la guerra; les amargues epò-
ques de la post de la qual se'n ressent el país enter. no solt els elements perturbants, i se'n
veu particularment fort el poble. Fotham ha viscut a la guerra qualsegum estímul; lluyt
aprop el deficit inquestionable de la familia breu de l'ambició; el dolor de la mare, el sos-
pir de l'esposa, el hontiment de la guerra, etc. tot en conjunt solen la vida i embarrancar la
guerra, mentre entre els sospits quenten imperceptiblement del seu fet amb mot, class, pro-
cisos, però manents de vigoria i de conjunt animal. ¿Per que es unteu tanty vides? ¿Que
manera amb la vida humana? ¿Humanitat potres d'aquesta fassa la pag de món? No, es
presou interiorment Fotham; la Humanitat sera igual salubre i icentivament imperator,
els viuis i les calamitats. Així seray que han reportat sovelly terribles que post-
turbacions nosaltres, els francesos abans s'esclatay la guerra que veien: a Berlin, a
Berlin... - Ullanoy tot era patriotisme, fanatisme, optimisme, entusiasmisme de guerra
serat en una somniada victoria esplendent, la solgar de la victoria, sculltava selg
esclatay la veritat i una lluyta paorosa de terrible seret hontif.

El que may entia de terra nostra, criades a Paris, a Paris... segurament que
mayt i ell veuen com nosaltres que la lluita entre humanes no representa cap ab-
jectu factible en se de l'honor.

Quants i quants ja selg que expressos per l'optimisme patriotie, criades teny
surera guerra... guerra... com ja no parlen lluyt lluyt, lluyt lluyt, resten class
entre el pla de l'ambició de la terra i no enuncelaran may may. Dels viuis no
separan be el darrer seroniat, victima del furor del mateix, mentre aquest ha-
bria económicament l'ambició de la terra, una taca que solament la patria
esbarran una mullera i contentada de anys de pau completa.

Alhí però, l'honor mata i no sap per que; mentre mata, no sap el que fa
quan para el cor d'un vido humany; no ho para el públic; mentre sap que mata
i no sap arrany. L'odi, l'odi terrible hontia de matar.

120
no començada per una noçanyes real, però si revolt i enef l'aura que solca en un cor que
mova a tributar, un soborac, proum de tristesa i desesper.

El croc és unyer el que m'ha passat a mi. Jo tenia una mare suocorsina, una
flor, una sang a la quinta estirpiana com el Ben i tot ho he perdut. En retornar
de la guerra vaig trobar que el que havia estat felicitat, llavors era un re-
cord pla, impuget, de totuni, truncat en una fatalitat solera, cruel, indigna.
Ma mare moria, la meua estirpada desafortunada existènciament i per quo-
ciant tristesa, impuget, d'issat, desesper, impuget, etc.

Cal desgràcies faren per mi fatal; Des de llavors que no trobo cap alient a
la vida, la tot anen sobre i jo mentien que veig a quella nota, en veig
infundir la idea que veig ^{per} qualifica ^{per} de funesta i respecte a ella vaig pre-
guntar-me entre si: i per què veig? I reflexionant sobre el particular, heig
despuget, fons, mesos, etc, en dona el mateix resultat: imovir, però com
crist i referir solg a mi que en un mateix.

A tal efecte, vaig naugressar en les tribulacions per morir l'estructura sense
aconseguir-ho, i finalment aquest últim intent de la meua, fellsa,
sense l'objecte d'evitjar.

Si nos desista Hans, portessin en vostre cor, el record condeut d'una
estirpa materna, i ^{de} inelaborable d'un vertader amor, també passarien can-
jo i aquest meson. Ple de placs selicioros, el trobarien, en un indigne, in-
huma, i ^{de} evitjar el mes irrevocable procedir.

Walter Hans havia ^{també} evitat amb la màxima atenció el rebat de Jean, de quin
es sentia tan impresionat en el mateix, car no desava de canl endos la situa-
ció desesperant del seu hoste, al qual no li restava res d'aquelles i d'unis solg
que la vida opabile de la juventut emancorada, intenta pertransfocar en lluz
sammis, quin més d'una vegada no caubien d'estat en que primitivament per-
men alí real o fictici de la vida.

El espila intentà parlar després de breu moment de pregu silenci, a-
conseguint-ho, merces a un suprem esforç de voluntat per estegar aparent-
ment el sentiment que experimentava.

No deixo anid - figue - de veure el vostre sentiment, molt fenuentat, al
qual corresponc i comparteixo, però no podem pas, malogr tot, deixar-vos vencer
per ell, i ésser un ulacat d'esperit i voluntat, que no creuria després dels
exemples, exemplarissims que de voste he rebut, i que com a simplas he
intental aseptar-les a la meua confluenca espiritual, resultat dels quals
han estat massific. Així que si no desceiviu dels ^{del} seu pervegnue

escripció, veure que si tomba la ditada el que ha venut la ~~seua~~ seua voluntat tan. 453
futura amb la qual haurien estat igual que abans.

- Pater i que tenim nos, capità; mes si havia estat un rei voluntari, sens dubte que ha estat venut per la ditada, però, capità, sóc impotent, em n'escuso davant de tal lluita espiritual, amb la certoració que sóc feble i com a feble he de morir, intentant unes quantes aprofitar la feblera per be' de la potura.

- No ho fagi Jean - replica sir Dormell - sense obviar convencer se que encara tota fort en les seves haintuts, que elles poden salvar-lo.

En aquell moment interromp en l'instància, una missyona del servei portant una cofeta d'apocent, sacunt de la qual hi devia una missiva per un gran apocent al escriptor. L'entregada, nota verament sorpres, car veia que ningú podia saber en el treballava.

Adjà l'envelop quasi tremolant i llegí l'adreça que estava posada per a bé, si més no com requeria la perfecció, encuny però a la consciència del capità, d'ortor no errà pas el seu camí. La seua lletra, era força imprecisa en la cal·ligrafia, mes deixava entreveure una elegància preterita en els traços.

El desconcert a Jean la procedència del tal missatge, puix veia de Neverp moi. Decidit finalment a saltar el misteri de la missiva, que havia estat l'envelop, i li entreguè un tros de paper tan bast com el mateix ^{envelop}, amb el qual hi havia unes quantes paraules escrites lacònicament. Jean no podia veure més que el significat que el guanyava il·legi, les restes que veien poc més poc.

"Le bon Jean Rochet, Valpoiville, prentem-vois si us plau a Stevers, pont del Loira."

- Lamp - si ve' astoradíssim Jean amb la missiva a la mà, i mostrant-la a l'escriptor a mister Hays - no entenc com pot ésser l'autor d'aquest missatge misteriós. El capità el llegí amb opacible calma, i'm acolor, la seua aparició verbal, no alore pas l'entengua.

per un moment pensà Jean en que podia ésser, tal vegada Lillaure, l'actora de tot la lletra, mes aquesta suposició no guanyà terreny, car per més que hi pensà, cançó que en resolució que per quin motiu si fos ella l'hauria de tractar de veure quant els una una estima tan estreta, a més, i podia ésser possible que risqués encara la seva estimada? no ho creia pas així ell; seria massa sort per a Lillaure de tan tes desgracies. H'olgorà però el seu pessimisme, veient una missiva inquisitiva per aclarir el misteri del missatge. Conciseu-ho el capità, li s'ajugà picant-li amicalment en l'espatlla.

454 ^{attract} breu amic Jean que aquesta nova que tan l'inquieta, té més volos d'estar
bona que de dolenta.

Quien-vo ~~l'any~~ que no tingués pas en que pot existir aquesta ciutat
d'on un més aviat empendria el viatge en aquesta ciutat erementada, sobre la
San del militeri.

Demà mateix penso fer-ho - segueixi ~~recolput Jean~~
per efecte, així ho féu. ~~per sempre~~ el dia següent en trencar l'alba les
taubres de leit ja estava lligat i prompte a abandonar el roble del capità per
adreçar-se a l'estació i apagar el tren fins a Landres.

M. Haus el llevà també per anar-lo a ~~acompanyar~~, però Jean no ho consentí i
culgues o no, el feu tornar a abitar, no prelectent que a tot de mati el
capità sortí de casa.

Tot seguit abandonava l'edifici propietat de M. Haus, emprènque el viatge prei-
ent vers Troua, en quinta ciutat de referència, triga a arribar. hi tingué dies i conté un
poc inconvenient en el trajecte, però finalment hi arribà, amb el també un dels
necessaris d'estimar el histon de la lletra, rebuda la qual no entenia en com-
penia com heu el citava al punt del Loire, un rei exportat de la bella ciutat
provinciana, i a més amb la consegüent incomunicació que noves la missiva, deca
erementant "Pont del Loire", per cert que en aquells temps, ja no era gaire
recomanable passar-se masses hores allí esperant la vinguda d'un citat que no
fixava ni requeria dia ni hora.

En trobar-se Jean a la ciutat de referència, tropona aquesta carriera-
ment, encaminant-se vers el lloc que la lletra acusava.

El dia era brusc i fos, amb un fred per a intent, augmentat pel nífol aire
bufava continuament, quines circumstàncies feien aparèixer el migdia en una es-
tat que semblava ja el caient de la tarda. Jean desafiava la contrarietat del temps
es trobà a abriga ~~de~~ amb el sol i emprènque decidit el camí del pont.

Ajudat que caminava, sentia que l'aire s'intensificava més amb la seva gèlida
i no s'aturava com i ole quina manera podia hom esperar-lo en un lloc tan
adust com el que s'adreçava. La infonamentació de les seves suposicions li feien
esperar més activament els fons per aclarir quant abans tan gran incertesa
en dividir des de lluny el punt, la seva decepció fou enorme, car el pri-
mer fou negativa, afiliseia instantàniament el pas, fonsentent que ni què no
l'esperava, suposant tot seguidament que el més possible del cas, era una bona
perada d'alba, que ho podia ni robia ni qualificar-lo, d'omni, de brauista
i patir d'humid. Més segur que tot, doncs, podia ésser encara que

456, 457e l'arcada: "digue' s'ic Lilliane, s'ic el teu Jean, no teneis que ja vivis." i
continua la cursa expressa.

L'autora de la cançó que no era altra que Lilliane, la autèntica promesa de
Jean, es queda ghasada d'alegria al dir també la del seu promès. Après, volia
per pos momentà la distància i prompte es trobà davant de ca que havia estat
en un temps pretèrit la seva promesa.

"Ah, però; el seu aspecte no era igual que el d'antany, plena llavors de vida,
color en el rostre, lluint amb una serenitat tant distingida; ara el seu
aspecte era miser, pobre, desvigit, vestida a trosos i aferrada en la terra
dura protegida només per una mica i gressuta tela, histèria com el nu-
teix sol, el seu cabell embullat, arpegge i sent aquella llum del passat
bu fi que el seu aspecte de mendicant, un tant accentuat que fins i tot ultra-
passava la seva misèria en unes cullà que una mendicant, un me error mig
si vivia potser que a simple vista, no havia perdut la similitud, era aquell
to de veu tan suau, tan fina que Jean havia sentit.

bu trobar-se davant per davant, a pochs passos de Lilliane, com es parà
sobtadament i mirant-la fixament li digué: "Lilliane, no em reconeixes?"
- "Li Jean!" - digué doncs ella, esclatant d'alegria.

L'al·ludit, llavors, pronuncià el nom ^{en} d'ella, colpejant a l'aire i es llençà
en els braços d'ella que l'embrassà obert.
Llarga estona estimeren embregats així, mentre Lilliane sense poder obviar
tanta felicitat li repetia sense cessar cara avall, des del ardent llamp d'alegria
i recordament notà que estava embregats.

- "Lilliane - li digué - tu estàs molt alta!"
- "Li Jean, però s'ic me' se veient ja em morir' felix, ara que t'he vist."

"No, morir-te no, - respongué ell, condolent del parlar tant resolt d'ella."
ara moterix se faré per traslladar-te a una llitona i que et guardarem

- "Sant de bo que així fos Jean - suspirà - però temo que la meua feblesa a
enard me' cullà dels límits i que no podré recuperar la salut perduda.

bu aquell moment, s'escurçà a passar per dalt al pont un viuant que
a eu Jean li semblà afoble, el crià.

El al·ludit al dir el crit sospirant per Jean, mirà après un es havia sentit
als signes que li feu, es prestà seguidament pel que fou i a tal fets se'n allà ràpid al
encatre dels que necessitaven la seva ajuda.

452
En arribar davant de Jean, aquest es confirmà que no s'havia equivocat al jutjar
després l'assistència, car efectivament l'home de referència, aparentava una febre
al seu podar ~~per~~ d'instints suaus, i característicament ple d'una bona dosi de bondat.

- Bon home - li digué Jean - com podau veure, l'estat obligeu aquesta senyora a de
compromís i us he cridat per ve' tenir-vos a be d'ajudar-me per treballar-la a una
clínica o hospital, car us pot decidir-se sola, és necessari que s'intenti quelcom per salvar-la.

- Disposeu senyor - respongué l'interpel·lat - en tot, per tot de la meua persona que
serà per mi un gran plaer servir-vos i ajudar-vos a l'obra de humanitat que us propi.

- Dé doncs, senyor per feina i en primer lloc el més necessari, es realitzà el trasllat
de la malalta a un establiment dels citats; així que feu la meua de cercar qual
que veïde per traspassar-la en ell.

- Est requit hi vaig, senyor, i procuraré no trigar.
Després d'haver enarxat el diligent inoquent, Jean s'apropi a Leliane i li
digué tot això.

- Ara volpuda meua, iniciarem la recuperació de la teua salut que no temis,
prompte la tindrem i veuràs que encara estàs bluny de morir-te...

Es que de parar-se sobtadament sense poder continuar la fecció que feigia, car
un sanglot de fel li amargà terriblement la boca, en veure que el que estava dient
no era pas ben bé el que el seu cor li dictava, puix sinó que el contrari, car veia
amb molta tristesa com vertaderament la viola de la seua existència, veia i sentia.

- ¿Que este bluny? - repetí expletic, fermista ella - tant de bo que així del Jean
mes per dissort em temo que serà al revés i que pel cantonari la meua vida s'acaba.

Jean, promptament apenat no podrà respondre-li tal requit, temerà potser que
no tingués prou coratge per fuir i que li faltà la veu.

Per després d'aquesta breu plática, arribà rabent un cotxe sanitari ambu-
lant que parà a la mateixa vora del mur de la carretera. Est requit en gairebé dos
minuts amb una llitera, baixant d'ell el malalt que es trobà a avarar-se en la

Baixaren ràpidament a la vora del riu i amb mes pressa encara arribaren a
l'arcada del pont on descansava la obra Leliane.

Jean agracià molt atentament la sol·licitud del diligent home que havia
tret el camillari, agerant, amb gran cura, col·locaren la malalta damunt la llitera
i seguidament es disposaren a treballar-la al cotxe i l'altri a la clínica de la
clínica ambulants.

Altra hora més tard, Leliane ja reposava més plàcidament en la con-
fortable llit de la clínica i gaudint el doctor examinava l'estat en que
la pacient es trobava.

Mentre feia aquesta operació Jean l'observava atentament, veia que

man y retirà apresat de la segona visita realitzada, si bé no desollit del seu front
419
i esperà valer el senyal de la vida, amb l'esperança que el metge podria ja facilitar-li
una percepció més oportuna que la primera.

Al dia següent el primer ^{veure} Jean, va ésser abast de veure Lilliane passar pel
despatx del doctor per assegurar-se si realment hi havia indicis fins i tot cançons de re-
cuparació normal i pràcticament total.

Hi anà tan després, ja que una hora abans el feletur no hi era i de ningúment rebia
prohibida l'entrada de visita als moballs.

Ja aquí tornar-se'n a l'hotel i desajunar-se mentre tant en espera que pogués
entrevistar-se amb el doctor.

Després el veié, el metge després de volubrar-lo ja li digué:

- Quin; un fera dit-vos que la vostra intercessió no està fora de perill, i me mantingué
igual que abans, circumstància que em puja d'ésser vos més explícit i així mateix apre-
sor la deficiència probable del curs de l'enfermetat.

Jean restà fàcticament impressionat de les paraules del doctor i sortí del seu despatx amb
una percepció tan profunda que li partia el cor.

Després d'aparcar en un quinquè successivament d'altres amb no menys tristesa que les pre-
cedents, i no feu fins al cap de tres dies que raptadament rebé unes noves esperances abast co-
municades pràcticament pel metge facultatiu que l'assistia.

- Cahi meyor Jean - li havia dit - ja amb més amplitud judicial en sentit
realitari sobre la malaltia se referència, atrevint-me a dir-vos que després de complir s'hi ve
un, si quasi a partir de nou hauríem recuperat la feblesa que veïeu, a causa de la qual
hau no podia actuar de febre per la tenença que no teníeu més que la suspensió con-

regiunt a les forces que al meu cas obligava a utilitzar. Cahi però i dignitat d'un canvi que
per la tardança ja no hi pararia, he observat amb inflexible salacria que el miltament
esperat a aparegut i en conseqüència queden en peu els meus vaticinis quars emocionats.

- No vobeu fer un agraciaments doctor. Dites sempre Jean - l'interés que en tot moment
heu demostrat pel cas d'aquesta dissortada senya que he treballat en tot, fins el rabria ex-
plicar i cridant a mi que si així fos, seria clara la narració; vobeu d'altres que sabent
que la cura reconstruïda és sincera i per tant, així el que ella pugui després d'una se-
manera quarda oportuna banyada clínic, que amb tots els hauríem vençut una se-
reparable i pública simplicitat que jo ve el primer en remarcar-la, per l'aprimant
i feror que he rebut, molt i eficientment de vos...

- Deixeu meyor Jean els agraciaments ara, que encara es hora de fer tasca delicada
i resten tranquil que jo continuaré amb la mateixa precisió d'un de la malaltia, i
vos supere els inderefectes elaps que en heu desolat.

Jean després de l'entrevista amb el doctor restà gretament de les seves raons i amb
el cor espantat de veure una a veure Lilliane amb la qui parla breument que
ella atenta correcció, però per guardar curatament els preceptes del metge la sensa-
ció amb la tranquil·litat relativa del cas, amb que prompte podria respondre la

El millorament i suava zortament intervingent a cada jorn, era que també paula-
tament passava totot el cas de Jean i d'altres, aquella fel. esperansa que
n'havia restat apartada en tot el temps des de l'establiment de les penes d'insolenc.
Tot semblava anar per bé, i sap dats del podria diffeundir la cura ja en les platiques
sempre amigades que sostenien a diari en l'hora del repós i sota l'aparent calma que
es tirava un dia més la visita de famílies d'altres uxorals.

En successives missives Jean respon. davant detalls optimistes a miuter i pres, refereix
al millorament correlatiu de Lillique. Que amonist. li. en date un ric missiva encara el
sent personalment a la promesa del seu "viatge", com ell l'encaminava comunament.

La carta en una de les seves lletres a Jean, ~~esta~~ interloque. dirij de l'arxobisp, la redun-
ment carta que a nom de Jean havia rebut, que procedia de L'Havre (França), res-
negunt ell pel recinte, a l'altre "viatge" Pierre Fructeur, el qual segurament en a
plu del capítol, requie endevinar que la dita lletra devia ésser d'alegria i optimisme
i jutjar convenient remetre-li per que se'n ~~en~~ arribent percut sobre Jean i si res-
segurament fa decidit a abandonar el paperet fonsament anteriorment.

Com ja se sap, la carta de Pierre ~~en~~ en para optimista i molt del cas en les
circumstancies de Jean, el qual la llegí molt atentament i tot requie després d'haver-ho
opinat convenient la immediata resposta; en primer lloc arribent els furs per
seus propers, que semblats per cert als anteriors, en segon precisava deput a la tardar.
que la lletra havia arribat a les mans.

Decidit doncs a contestar-li seguidament, un cap llegida, es tancà en la cambra que
l'hortatjana i en pora a escriure.

Bonvolent amic Pierre Fructeur:

En aquest moment anho de llegir la seva lletra, retrovers au pel capítol
de l'any Douell, i segurament pora a contestar-li. No en he pogut esperar
gens. Després de ^{alguns} ~~alguns~~ missiva de waste, em carnia pressa utilitzar-li
que no tenc a combatre. Primerament per tranquilitzar-lo els mots subse-
lents, després la causa de la meua resolucio.

Molt enterat d'atempament de tot, els punts de la seva lletra i celebris que molt
sigui felici i li participo que jo tauler a furs d'ara ja ho sóc.

Jo precisament quan ja era prompte a realitzar-me el meu congnit projecte, que
requie a un missatge misterios es suspengué i al aqueta lacouffe estívem en rem,
que poc dies després aquella felicitat que antany havia viscut.

Bon vent renasciment i ha iniciat en aquesta ciutat des d'au l'exercic, car fare
agui en jo veig trobar la meua antiga estimada en un estat però tan acobat
febbe que hagué ja impossible renunciar-ho i fins hi tot ella malhada, ja per
poc després se retrobar. En un dices que meua felici hovenit me vint. La febre
es mitja marir i ^{me} que un partem i tanime les seves paraules fero fonsamentals per
cert, però jo no podedi rotulats en un bonell moment d'interna evocio a demar-
me perdre la meua meua cara estimada, i a tal efecte, repavit la solleta juda

d'un d'elles, i'entant avaram traslladar-la a una clinica on encara hi està però ja fora del perill - i sempre a claudor de l'alt.

Ah! Des d'aquell moment la pobresa en pue la veig haver us el fer descreure i el centat per ella ser pres molt menys. Figurem-nos una q' suposats, que havia estat criada amb tots els cames i tota tripar-la sola, mololta, abundantada al tot amb sola l'arada del pent de un em caudatol panyia d'una ànima caritativa i'manada de tot aliment gastrondicic, moral i' espiritual, sola sola sempre amb la sua mololta que pint amb la d'habilitat estigueren en p'punt d'averborar-li la vida.

Entre p'que s'aminar recarria vestada amb trosos de roba, les veils i' els llorons, i' p'nyes i' tothom s'alhuyava d'ella com si fos una breina, una leprosa, una molhada que capitaminava molaltiel al seu uellat.

Les titulades ànimes caritatives, e' lien toves a dir-li que no encasera unici i' fer tota d'una les veils negades, e' d'oligaven un tros de pa rec i' dur com un adofeni que la pobrica havia de fer extenuats efforts per mortegar-lo.

Arribà a tan alt grau de el seu importun, que era una orasio per que es veie precisada a recollir unes p'eres d'ingred a terra. Dams de la finca on estava el parer, un home veie encara i' veie que era tota l'atada de pagar-li. No era tant vist i' quatre hores en deji i' deixant la lliure despres.

Quan fou alliberada, gairabe se podia contentar en pau, malgrat però i' sent exhorat de flaguera a sempre fins d'entant arribar a una curia, on li donaren una bon plat d'ende-lla calenta, aliant que ella inseri amb grac opatet despres del qual s'acostada regracia la merce, i' s'acostada d'una bona l'ora per continuar aquell casu interminable del desesper, constant, del sofriment, del suplici, on ungat t'acostada la pena, et d'una la uia, ni l'olivia la tristesa.

S'insolent, veie poder resistir ja mes aquell cabuari, veie mololta tota el punt que la veig trabar. Primerament avarada ja a' porer les cuts, e' ellos ignes, o' ocullant, e' veie ferida, i' veie probir ref en tot el dia, esperas la repena cut ~~per~~ tristament. Vin la tarda d'aquell dia, que les aigües del ~~de~~ Paire, avoraven i' circumstancialment un tros de diari p'op d'eu ella e' trabava.

De marment no en feu cap, però en una de les ~~negades~~ ^{mirades} i'nterteronament fixa la ~~mirada~~ ^{mirada} damunt del paper, i' llegir el nou de year. La sola consolat de que el pes d'ic partel el nou nou ~~per~~ l'interessa, allargant se veie veie el colli. Llavors amb gran de all de roble, precedit d'un ~~trou~~ ^{trou} calles notificant als detalls de que noaltres per tanyicem al "Virell del Virell", el qual no podia llegir el entor per que ~~no~~ ^{no} un bon casu per completar la pagina e' en ap' rest tros continuava el detall nostre.

462 ~~Heu ja tenia per tota~~ Recorranent que aquell diari ja devia tenir uns grans dies, i que la unió de la nostra salvació, se n'havia ocupat la premta tot requit que arribarem a terra, i per tot, casualment, aquell de diari ja vell que l'origina del riu el deixava aborrat entre les escumbraries caudades al mar farent.

Quan ella sabí que jo encara vivia, poden caupar omnia no feu la seva alegria i rebilitat era tan gran que no el veia amb ansia per poder-se equiegar d'allí, i un clar a la butxaca.

Finalment decidí escriure'm; aquesta era la solució més factible tot i que topava amb grans inconvenients; el primer dels quals era que no podia quasi escriure depunt a la gelbera que l'abandonava, i segonament si m'agradava pagar, envellor ploma i centims per franquies en carta; i a dir tot i sent saber el colbreu ho.

Resolgué però de tota manera a saber si realment vivia o no, i aconseguí després d'una recompensió de voluntat formidable i valerosa del postremit, en que vivia i em rement via, i internà en la ciutat amb un pos vacilant, tement que no li fallessin les forces i caput estenuada.

Sibola almenys com ja havia fet en d'altres aferradíssims casos, i després de moltes angores aconseguí per fi reunir alguns escassos centims amb els quals seria impossible d'adquirir la, unes amb la voluntat que l'amissa, tota i mendicant com anteriorment.

Un infant que no arribava als deu anys, se li farà davant seu amb un aire de profunda pena per la miseria que demostava, compadit de la seva libliane el minyo generosament el pagà la unió a la butxaca i extreient-ne uns francs que portava producte, donat pel seu pare amb motiu de la seva festa onomàstica, i els donà sol·licitament a ella, tot dient-li: "Benin bona deus, guar-seu-vos això per vos que hi ho necessiteu."

Elha ambua protector de tanta generositat, però el minyo no li concedí i aconiadant-se, s'allunyà tot requit.

Sub aquella extraordinària almenys unil vegada del repracisda al seu donador, Libliane pogué comprar un llapis escurat amb el punt un'explic, i de la resta unes unia d'ol'giment per a sostenir-se.

Allí mateix se havia rebut el present, escrigué uns pocs mots a mi tractant-me de vol, i posant-me els dos cognoms, sapient que si veraderament era jo el que ella cercava que em presentés en el port que veia trobar la cor no fortuna pas segura que jo ho fos, però podia haver-hi algun altre individu del que pogués portar el meu primer nom i cognom meu. Havia molt agnosta suposició, la circumstància que era sabia que jo no era un carter.

1ª que per tant jo dia molt per ésser algun altre francès del meu equanim.
 Jo en rebre tan misteriosa carta, en un rany saber explicat el misteri, i deci-
 dit a aclarir-lo, vaig emprendre qüestionadament el viatge en aquesta per presentar-me de
 tot, trobant-la com me he dit ~~en~~ a tota l'arcada del pont del Laisre de Neuch.
 Ara que ja el doctor l'ha tret fora de ferill, la deixa parlar para entona
 suspirant, en els moments d'ans visitat a la clinica, ella felicitava en ja q' ^{en explica}
 constant el passat tenebrós que sapia, escollint-me la jo amb una atenció il·luminada ^{si}
 com ella també escolta les meves narracions, no tan misterioses, però si amb el mateix
 dramatisme d'ella.

Quedat vivint felicit ara i tanmateix per ben passades les calamitats patides, i lu-
 minant, vol de joia el dia referit que ella perfectament bé, ja ja abandonare el
 llet d'apuntat l'entausada clinica on tota les atencions dispensades no poden pa-
 rar-se amb direcció.

Com pensem com atenció en condició d'empendre un viatge de llibre, retornarem
 a Cardiff, per correspondre a les atencions escapada i la seva memòria que volen cercar
 la meua promesa i en referència a mort, no reuro tampoc l'agraït ofensament que
 data prefera per veure la nostra buda, en pleura visitar-lo personalment acompanyat
 de la meua consort i en viatge uniu.

Amic Pierre; ara se el que és felicitat, técia raó quan veia que la vida q' bella.
 Ja ho crec que ho és, jo ja havia sentit les influències de la felicitat, però com ara mai
 ara que em trobo davant d'una veia, que vertaderament estimo, quan sento amb
 tota intensitat l'amor, i tencint en el meu poder les calamitats i infertilitat.

brin completament d'acord en els termes que em parla sobre aquestes par-
 ticulay preparat i em sento amb el mateix optimisme, agraït felicitat que vult.
 Solament el pensar que l'altre a l'altre en veiem morts, i trobant-se ara
 ja basta per que hem es senti felicitat, i uní encara al pensar que aquell
 amor d'antany no ha mort tampoc, sino que renexid més viva encara. Tot sem-
 bla més bell que abans, car les il·lusionis recupel perdudes les veiem retornar trien-
 tal a nostre cor que ara resulten més belles encara que ~~estany~~ obany ^{trien}
 En les nostres platones a la clinica ~~estoy~~, en varto sempre meravellat, tot pen-
 sèt en la felicitat que destel·len els nostres cors, mentre de contemplant-ne vagament
 els vidres en panys dels finestraly, i l'exterior freda hostil ^{amb el bell} amb el bell ^{o societat}
 de temperatura banitara que arca de l'habitació regua, ^{que s'hi dilata} ^{manu-}
 ment el mercuri del termòmetre.

Indubtablement la Providència, i ha partat excel·lentment amb evolutio-
 figurament per comprament els infertilitat passats ho decidit ajuntar-hol de un
 noi que descepar.

efectiuament, plan-me confessar que sóc un home nou, sortit de la
 capsà. Si un home veu a més tinc algunes qualitats que s'era abans.

444 La voluntat era el camp meu, farta, decidida, optimista. La febleza no em unia.
ni molt menys el tedi, la melancolia. El meu esperit ja venint no està chatent com abans
ajudat eficaçment per la voluntat ferocia i l'energia guerdada dels sofriments passats,
hormonal a esser tan sensible com era, malorat hoies, copert les calamitats de la pau.

Em trobo doncs amb una qualitat semblant a les rocs, si bé algunes no s'ajunquen
encara, pel contrari, quasi en abstracció afirmar que no hi ha més altra.

En de la guerra que en direu? com en direu d'aquesta, elvita inextinguible? Parla-
ment, odi, despreci, enellat, indigne; tot a poc a poc, althricament, pot dir-se a mes encara
de molt qualitat de miyor feblesa; basta però pronunciar, escriure, el fred mot
tan al·lusiu, tan tràgic, tan desgraciadament en boca de "mort." Aquest mot ja
sobra en tot, tot ho revela, tot ha quedar el record tan imperiosa com al primer.
Spitalitat, ferit, exultat, tiberent, imitat, etc, etc. Tot això és el mot de la
guerra elvita, heterogenia; és la raó, una homogeneïtat, que la guerra escup, rater,
una per inservible. Retorne però troços del qu'hi havia, troços d'home i home,
a tot el li usava que heu; qui més qui menys, tot hom naga amb la seva
sano un bon d'aquella terra morta i feresada. Pel laurada terra, no es acou
plena la terra missio de fruit, pau; el teatre del meu indigne i execrable acte del
hany que usirava la maledicció eterna.

Que guaranyarà la humanitat amb aquesta cofloraçió que a aquest di hany
de les que part de l'una? Res; les motines resporta anterior: Guaranyarà me, usarty,
me, usarty, me, usarty, me, usarty. Ah... no sobrenent fos piko rai; però hi ha
a me pagara les meles d'hiens, les meles que la virilitat d'ara, comet impu-
dement d'vindran surmes de dificultat calamitosa de la pot, guerra.

Almenys però que la dura elvita d'ara sempre d'origen d'odi contra la guerra;
i que la jacobina que paga, no combati com roste dir. El me, usarty, me, usarty, me, usarty, me, usarty.

Li gan, i gan, ha de clamar la humanitat, i sense la fraternitat mundial!
No vis la fraternitat mundial amb guerra, com l'austrera els francesos en les
vol. troços, jornada del primer d'agost de 1914 a Paris.

Es veritat com roste afirmi; els egava al patristic, malauradament confesant
un entusiasme passatger. Esta la vella Europa entova conectada dels mateixos corrents
tràgica; dignem-ne molaltia, universal, o presta esp de sang. Ningú o guaranyar
respon l'ardentador terrible que es prepara, no sapovem les calamitats del front

Després quan a la realitat vivent ho tocarem, contemplarem amb els ulls dep-
carnel la humanitat?

Desperta em falta perduraria a través del temps, a través de vides centinades, final-
ment, sempre en el anal de la historia aparariora. devant les generacions, el record
tràgic d'aquesta cofloraçió que unimem Europa, i que encara continua igual
prof erida. l'atençió del tot el meu i no s'obliga: me,

perquè ja no queda un sol lloc del planeta que no hagi estat assolit i parcida, l'esclopianç ⁴⁶⁵
D'oració: "Europa està en guerra", i han de continuar repetint incessantment. El que
tancat vivent: "Europa està en guerra". L'eco d'aquests mots han de retrunyar eterna-
ment per l'espai i fer laberint tan plomissable criu, conduint als homes per altres via-
res de creuys aquell i en el metedid.

Era la paraula d'emplear i la pràctica, seguint el veu consells per a pacien-
cia d'esperit moltíssim, aquells que l'insultació del psiquisme es fa sentir la que de la pa-
cia en sentit d'icriat i solament per la sagrada de guerra, volent plàcid, tan a-
marques per cert, però no dimen les espantats d'ella, i ordinem les preparacions a que es
la solució el soldat que lluita; aquell es que omni mes a imperie veri, que ben de
toll creuys aigua que no dema molestat continuament, quora no el sacral de la ca-
tralla, per la terrible infamia que reque a la filia del front, missia horrorosa
que després deira greixada les robes interior, tenyit el instantment de omni repanti.

En un reire feixue el del front, irresistible. La resta són allí, omni al immensitat
feliu a cosa; el parant que rara es la repada que han dema al final de una tri-
vera i no parat, les robes per danant que cercant un ric de pitanga. Quanta ve-
gades una grande o un terrible obit ha desobert un vin de tanp; i aquest
ha precipitat envers la trinxera profera, fergint del so malicet, però el del
graciat queien a les bras per que llavor unien airogat per la rebate del
morit fusell.

Després ve el piton del sofriment, el moral, i em pes en la pena totes
les virtut; es torna barbar, ferreny, quita, adust, sanguinari, etc; perd la
paciencia, l'esperanca, l'optimisme; es depilita d'esperit, convertit en cor ⁶⁰
rible en un dur roc que no te misericordia, que ja no sent. no pot nyter tant
i tan gran criu, i llavor es torna, impavable, venjatiu, genete, dolant,
i en consciencia, una anima senzella, antecedera, heuf la api maluada.

La paraula, mestre de la paraula, vol laberen en pro d'una par. Tots altres que
temen aquest do danant del deus, treballen per la par; sacrificien d'esperit
espargen cor, convertien anime per que la par s'incorpori de una d'apuerta
militada Europa i del món sencer, per que roque eternament en el seu tron; si
eternament; que mai n'hi al món d'vici assa en una lluita, semblant; que mai n'hi
la Terra sigui teatre, testimoni de feubant criu.

Aquell es inexcusable s'ha de repetir: "Europa està en guerra"
El camp de batalla haurien de parlar davant ⁶¹ "Europa està en guerra"
aquell troc human podrit, i reuult haurien de clamor tonbar, fins no davant
d'una nació, sino davant del món sencer.
I si hi ha que una veu veu superior que extolera el les frontes
de la guerra, que llauri a quatre vents les horribles coloms tal! del m-

466 cada p'ters acabaria instantaniament aquest costapraio, nynt del.lic.
Però ell que retornem, no sabem explicar-lo tal com el perquè i sin parible de
da parer. Ho i la multitud orpe de la realitat repueix evolucionament p'ura.
L'ha p'ell que opri l'existen per no pel, com un petarà el que esten fent, com
el perabà aquest magnicidi i l'haurem d'arrestar d'apera nostra a tra-
nyel del any, segant lo despiet el nostre successe que diran: "Faint any
indarene; t'alt any edarera, Europa entone en guerra."
Per molt temps temps, la humanitat pensarà el record i repetirà la
fressel.

J'prou, estimat amic, a treballar per la pau, a ésser r'ufficent d'ella,
a proclamar la paternitat i repetir del excel's parente del Suprem:
"Pau en la terra als homes de bona voluntat"; i també aquesta altra: "Esti-
men-se el un el altre".

Sincerament de morte.

Jean Rochet.

Rever's 24 de febrer de 1916.

Com prompte hegué acabat Jean la carta, doque l'envelop i l'entregà
per que ho t'uada al primer correu, car despiet del retard amb que l'avia rebut,
li interessava que la carta anés de pressa, no ho va que el seu amic ja que pensar en
a la paperera.

Per aquesta raó ell emaregà al missi que li donà, que la lliurés al pri-
mer correu addit a ella.

Quan així ho hagué fet, Jean llavors es lliurà a rellegir i covament la carta
que jureu amb la Pierre, el capità, havia incl' per a ell, car aquesta solament
l'havia llegit un xic pel deumet, interessat preferentment per la que l'ocam-
panya es el mateix envelop.

En un dels punts de la missiva, el capità mencionava amb marcat interé, en
deix viviffim de que ell i Lilliane amessin a Carl tot seguit que aquesta jo
gués porar. es en condicions de viatjar.

J'alegia:
Suposo, volent Jean que em donarà a mi i a la meua nyora aquest gust d'éf-
er el primer de rebre el pleis de felicitat, quan a morte ja vaig treure l'en la dispart,
i a mi; no de dir-li que moralt' sentien tanta alegria de la seva felicitat, com
post' matins. La causa principal de ca, que, ni li sobria explicar sub claretat,
ja que ni moralt' ~~no~~ em l'expl' oam. Jo però li sobre dir que del de la rang conuensa
em semblà morte un jove exemptat, un fet ~~amantíssim~~, com jo hauria desitjat si deia
ni hagués concedit aquesta gràcia, mes no éssent així i'm esp'iar a morte, em sembla
que providencialment m'havia vingut el fill que en va haver esperat.

"Perdonem Jean, d'aquesta penser; no gosava dir-li per amor que no s'excus-

el per la meua pretensio, però instantiament l'he confessat. i per aquesta id. l'he
meua que li demano la meua rimpuda aci i que en jurament s'encomenar. lo amb el
significatiu unat de fidel. Paraula que responcent en el curs dell'any, ho prou-
bat ell uny lleial, sense que la meua resp. fagué tingué enai la infirmacio d'a-
quella esperansa vana, i que ara, gracies a la meua bondad podria esdemanir
realitat. Fero valament en un fill sol, s'ha que en del, car de la mateixa mane-
ra que a noste, requerim igual merced de la meua promesa que sense conuiscer. la
tant la meua rimpuda com jo ja en el entremur.

Juan lleial, amb intera sensacio a aquestes ratlles del capita s'en sobbar, el que
da un monyul perrotic sobre el que amb tanta sena jo, temença de demanar el
cap de Mr. Ham.

- Examinatore, pensà entre ell; d'un gran home d'apita, solat d'un gran cor i
d'una bondad sense limit, he merced, i li otorgo tan petita merced que en dema-
na, no obstant que igual farà Lilliane. ^{tant} Que me foye sentir, ara que tenir
un non pare i des del condicional unyrol de si Daniel? Nulla. i esser ell
l'agrositar ho he d'erre jo, car acceptant-li en fama la ^{meua} gran merced
que d'ell he rebut en el curs de la nostra conuiscencia.
i rimpudament content per aquesta meua, s'alza del requit, abandonant
el hotel, s'adrega a la clinica, per rememorar-li ^{meua} a Lilliane.

Aquesta la trobà recolpada d'ambit del clat i penent-se una bona tassa de
bren calent que li haviem escrit. en sensar es foye. i ho s'ense esperar que en
fuy de parlar li digue amb un bell bonriure al clat.

- i be, Juan ha rebut potrer novel de Cardiff, que veul tan apressat i
a d'horas?

- Jurament, i ho ha endevinada - enllana Juan en rient ranoament i penent
a s'afecte un scienc. Acabo de rebre una missiva del capita pint a un vesca l'eu
amir, i el primer ^{per} encara no li he report, per consultar-te a tu, ^{com} demana una
merced de moralte tan plena de delicia de la i continuacio que jo he accedit a l'instunt
a dispensar li, ^{meua} ara tu que en haver capít la meua lletra ja remeterà
la teua ^{opinion}

- Vesam ^{meua} digue Lilliane interessada i enuiscada - que sin aquesta carta.
i després ^{meua} en vis la demanda d'ella, estregue de la bistrava capít, i la
dona ^{meua} Lilliane fer que la lleial.

Lilliane la lleial ranoament, i be tardant el necessari; puie era forca entensa
i en terminar, s'adrega després el seu estimat que si la rimpuda antigament li:

- Malgrat que en les precedentis lletra que d'aquesta bona familia ho capít, ja
havia endevinat el seu bon cor, en esp com en aquesta veig foye un veritat la
seua bondad, i temo que aquesta merced per demanar, no bigni massa bo.

468 m'hi per a ell, però si no ho fet joat, la meua consulta no la necessites, car ja sapel que jo so i tu i res més. De campeonat deus accedeixo de deu pro, a la meua marec, que taulloc d'esser ho d'ell, nec quilloz que en la fama moralitat.

- Graciel ^{enigma} ~~delicada~~, moltes gracies, veig que pense igual que jo. Enpero dany amb paria al dia en lluny que pumei, abans de d'iristivament el llet per trobar un repudament a Cardiff, regarior com merceden, la bondad d'aquests del venerable amic.

- Fand de bo fet deua mateix, Jean - digue ella - però segons el doctor, deu serà a ultum d'aquest mes o a primer de l'altre, car no pata ferra en tal mida, al topant que el comenient que certi ben refregada, i au mes de era el bon temps millor.

- De, bé, en plan que sequinil estrictament els vey preceptes - de carobara Jean, tot pensant que ja en el temps magnific de la primavera, florida de rose i belliffim perfum; citacio ideal pel ajuntat en una sola, d'ey vides i guals.

XIII

LES ROSES DEL COR

La primavera ringue i amb ella el temps en que els camps comenient pel també hi-
vort de l'enten del raphi monstou de les ~~opulads~~, al ritme sempre visiol, sempre variat
de la bella primavera que coroleja capriciosament les puntas embairades dels arbres que
flouiren, fins arau mateix del sol, mig amagat entre el ^{glador} ~~glador~~ de les fulles arde,
de les videtes que també flouiren ~~apleat~~, d'oureit, aportant llur deliciós aroma
a l'atmosphera natural, benigna del bon temps.

Les roses del cor, com les dels camps, també flouiren a balquena, neure afu-
lia, ablenant amb son perfum enquist, les puey portades que buocades de fin-
trament canen venenat, i uatet en la badura de l'oblit, enentre sub les roses del
cor neure també la dolca pau de l'amor, capida, i cobada de felicitat, la qual
commina mes eucara a l'oblit per l'esteril esfero parat. L'amor, en el silen-
ci de l'amor s'embla del tot el cor, amb una comenient encisadoro del goig del veure,
ullorat neure entriquell amb les qualitat citades, imprescindibles per estrictiar
l'esperit, quin tranquil com nequire, ajuda eficaçment a les belles fol. lere terre-
nals per fillolar al no poc, en floto comi de mes amor, per qual fruiccion ~~del~~
la vida.

Aquests otimalls de fruit beneit, es el guardó mes gran de la terra que la veure
cadena eterna, junya, jaquint per gran abandoni el món, la voluntat

de la seva existència que mentre hi vivia, s'asaboreja com un llepre en son lleure 1169
les delícies d'aquest amor.

Les roses dels cors de Jean i Lilliane també havien florit espavoroses, en el bell país de la Florida Occidental propiament dit, a penes difinitament bell i animat, pel clima suggerit i insubornable del matrimoni.

Est florida a son altíssim, tot era felicitat per a ell, i per a Mr. Hans i sempre, que decidit comunament a celebrar aquell matrimoni havien ja fixat data, qual seria el 15 de Abril ~~del~~ prop-^{ca. 1875} vinent. ^{Wilmington} Haviau de donar fins aquella data un mes encara no, quin era precís per ultimar tot quan a l'objectiu ja referenciat.

Jean li ~~sembla~~ ^{estava} estroba en el 10 d'abril, dos ~~del~~ dies després del qual tenia aquells data, i efecte que papués concebre-hi.

Mentre la senyora del capità i Lilliane, anaven preparant el necessari per al març dia, Jean es posava Marquet hora fent-se il·lusionat futur i ramuntat, però en primer lloc, es confeccionà de memòria l'itinerari a seguir en el seu viatge de no-
es, fent de per encara que en ell no hi manqués la visita que tenia prevista a L'Havre, ciutat de residència del seu bon amic Pierre Viret.

En retornar de la lluna de mel, vindria de nou a Cardiff, a requeriment dels senyors Samuel, els quals tenien el projecte resolt que a final d'estiu, circarien la seva residència d'Anglaterra, per traslladar-la a França, junt amb Jean i Lilliane, aquest, agraïent molt l'aprimant d'estada a Cardiff, com a intermediari, per què el projecte del capità de canviar de residència ja era fet.

Entant Jean com costum, preparant-se mentalment per l'enderencar, quan diuopiusament feren aparició davant d'ell, la senyora del capità Mrs. Selby i Lilliane, que acabaven d'arribar de fer camí pel mar, per al país de l'enderencament.

Lilliane, no semblava ja pel aquella muller de pens, sense color, esbaugada i escotillada, però, una que tornava a ésser aquella bella senyora de mar, més bella encara que abans, amb les mateixes qualitats que ara reflectien de nou amb tota intensitat.

I s'acolliren alegrement, però Jean posat sobtadament una actitud no menys seria que cànica i lamenta:

Mirar que si no hagués estat que em veig entre parets, creuria que em trobava altre esp. nàupag, amb tanta solitud.

No tinguis por home - el renyà amorosament ella, tot acariciant-li el front -

410 que ja saps que si altra vegada naufragues, serà en un naufragi d'aust.

- Ah... si, ho fèu l'ignocent i d'aves que s'igué ben servit.

- No ferais Jean que podés dir subjugat - l'apauçà Lilliane.

En aquest moment ~~era~~ una cambriera presentà un telegrama que acabava d'arribar. Aquesta inesperada nova fèu posar a tots tres en una eegant sospita d'alguna desgràcia ocorreguda a Mr. Hauf.

La senyora Keteley tal distingí intacte ^{en} els seus inquietes per uns moments, fins que en un cert resultat decidí dir - lo.

El referit telegrama pogué életre's portosa, però al contrari de les noves que haurien sospitat, aquestes eren agradoses i expressives.

En obrir-lo la senyora Keteley tingué el corbat content en una expressió dolciosa, un en haver-lo llegit, aquesta es canvià rapidament en un estat d'alegria.

Jean, Lilliane també es mostraren alegres en veure que la senyora del capità, havia transformat les paccions del seu corbat.

- És d'Hauf - exclamà la senyora Keteley alegrement - dir que arribaria abans encara de la data fixada. Est segur d'arribar el telegrama a Jean dient-li que

"Arribarem demà, sobre les dotze hores" - Hauf.

Contra el que s'havia temut d'una possible desgràcia, resultava doncs que havia en aquella cosa

Tots tres es felicitaren per la prompta vinguda del capità i actuen amb un pressa el preparatiu per la rebuda.

Malgrat sub ocupacions paire el dia en l'alegria d'aquells tres dies, així no fèu pas renovar l'habitual optimisme i curiositat trobaren hauria el paisatge cobert de neu, qualsevol fosa que s'obria entre el fons i se uní ebbia, s'incrementen les ones en franca harmonia amb el cel. Aquest paisatge, i aia la caudat que favorable del dia, era sí que d'admirar. Lo i fins hi tot, el endolir-se se mar molla i l'excitar-se amb aquells ves que el cel s'endossa a la mar, sempre, continuament, allà lluny, al final de l'horitzó, com per enviyar al món a estimar ~~tota~~ al pròxim.

per allà lluny, al final, tenia també d'aparèixer la simpàtica silueta del Clevis, a veurell que començava a Mr Hauf, i aia ja els semblava que dintre poc ho faria, però ho fèu fins a l'endemà per fallà a tres quarts d'auge.

Bona estona abans de l'hora, ja estaven esperant al moll on hauria d'aterrar el vaixell, la senyora Keteley, Lilliane i Jean, esperant ~~amb~~ l'arribada.

El moll de referència, era precisament en una part bastant endins del port i la nau tenia
que arribar quasi com un llagut, per entre les dues parts, que ja demarcaven o esper-
aven partides, i bé, les vies, per a les tres, amb el cable que partia d'un punt
situat a l'extrem del moll.

Les embarcacions, contenint-ho en una joia; admirats, les operacions de carregar. Des-
brevet el qual, amb molt reduït temps es situa paral·lelament al moll en estaven
la rampa del capità i els acampaments citats. El primer, se'l veia demunt ardraper,
qui d'operació es feu amb tota perfecció i suavitat.

En circumstàncies al capità passà per bord, i adonant-se de la proximitat del moll
tracant que estava operant amb ordre i rapidesa, pensant que faran complir rapi-
dament per la tripulació; poc moments després el vaixell apareixia subjecte sobre
la superfície, passant per surs costats del grosser ancorat que unida a unes grues
cadenes, impossibilitaven el moviment de les vies. Seguidament després d'haver realit-
zat l'ancoratge, la dotació del vaixell comença a abandonar-lo amb el nostre pa-
driants d'algia, car la major part d'ella era d'aquella mateixa ciutat, per quin
motiu ho vaig conèixer amb un esclat de joia.

Poc moments després d'haver ancorat l'últim vaixell, aparegueren al cap de l'es-
cala que conduïa a terra vint i tres homes i el seu oficial Douglas. La dita operació, omplien
tots els nostres de joia i instantes més tard ja es volubaren equivocament, buscant
paraulas agradables i rialleres.

- Heu veu - digué poc després el capità adreçant-se al seu oficial i mirant a la rupa-
da a Jean i Leticia - una parella que t'ha parat demunt, car dintre quatre
dies segurament que ja estarau casats.

- Calmeu i aplaudeixo el seu parer - respongué Douglas - però jo també t'agraï-
sco veient que no em llocarau gaire temps, car em proposo en el proper viatge,
carar me també.

Tot seguit en animada conversa s'empresaren el camí cap a casa del
capità, que com ja se sap, estava situada ja poca distància del port. En creuar hi,
Douglas i companyia i mentre els estadaus penetraven en l'interior de l'edifici, l'o-
ficial del Blevet es perdé entre la multitud que en aquella hora omple-
nava el simple moll, a profit del magnífic port que lluita, totalment al contra-
ri del dia anterior.

El transcurt del dia que iniciaven per al ~~dia~~ viatge, moltes trobar-ho
força llargs, Jean i Leticia els feren amb freqüents rialles i burlas que els
excusava notablement, venint així amb més instància el tan esperat Joan.

472 En el moti d'aquest, al treure l'obra, la cosa del capità, apegue' extraordinària,
vingu ja no dormia; i el veure actiu ja estava col·laborant als preparatius. Tany hi tot
el glori era tan ho ~~com~~ més esplendit que el ~~seu~~ ^{els} ~~anterior~~, apareixent la
mar non, mentre per orient, comencaven a infiltrar-se els primers fraigs solars
que celliscaven tendiment per la superfície, reflectint-se a la mirada en les
passos de les cases properes. No obstant, i degut a l'encarnament de l'hora, així,
l'ava poca gent per casar; la qual poca, quan en la seva totalitat era gairebé
mas que ~~ofereixen~~ a seus obligacions.

Com hem dit, en l'interior de l'edifici de mister Hoes, tot era activitat; la
señora Haley estava en la cambra de Lilliane junt amb una companya, per
ajudar a ~~vestir~~ ^{maridar} la. Aquesta apareixia formosíssima; un bellíssim vent ~~blau~~
colora el seu cos, degut ~~resultava~~ ^{resoltava} més la seva anplaudida bellesa per entre cap
tres roba que l'adornaven. El seu rostre semblava un ric turbat, produït indulta-
tament per l'encant que experimentava en aquella hora reprens de la seva vida
que abans de breu hora perdria l'estat matrimonial amb el que sempre havia
formiat, i se li agriest vanni estigue a punt de no revoltar-se i cregut defi-
nitivament perdut en els cels d'ella.

Una que veia reconyent-se a tot el seu ser, i fadiga en el bell ardivin-
dor que all' ~~seu~~ ^{seu} ~~ser~~ i'obria, era pelan hi veia aquella turpació que encara
l'embellia, més, però que una verueller natural, resuscitava als fòrmals i
formava un magnífic conjunt amb els seus cels barissins i agraels darris fer-
fectes que resoltenen quasi per dament dels moltes, quidats en bona part fel-
les bell raurire i per la perfecta rortelera de blaymissins deus.

Completament a merca de la señora Haley i ajudant, ella es rortava
ajudava a l'efecte que la tana del veure abals quant abans, cor tantua
tatre era un ric requital tant preparatius.

Jean per la sua part ja estava ~~tot~~ ^{tot} ~~est~~ ^{est}. Vestia un interped fac
que ~~era~~ ^{era} ~~robres~~ ^{robres} ~~en~~ ^{en} ~~elegancia~~ ^{elegancia} ~~extraordinaria~~ ^{extraordinaria} ~~ment~~ ^{ment} ~~sobre~~ ^{sobre} ~~el~~ ^{el} ~~cas~~ ^{cas}, ~~de~~ ^{de} ~~finca~~ ^{finca}
rumpatia i distincio.

Entons encesent en companyia del capità la rortica de Lilliane, per en-
pendre la marxa vers la solenne caracana.

Six Hoes Donnell, no hi veia de joia, igual que l'altre esfora, pel casament
de Jean i Lilliane. De veure que n'culde de fill adoptiu, haguera estat elegi-
tius, ja no haurien reptit més elegia. Tant l'un com l'altre es complaïen en
presentar els fiaments rursis als seus rivats, com si realment amb una
amabilitat i enquisidela sent civit que no cal dir com tante Jean i Li-

lliciane ho agrairien de tot cor, amb no menys alegria que ell.
i influent Lilliane queda llasta de tot i afeint per a sortir a l'exterior de la cambra
per donar l'últim cop al vestit, la senyora Dalay li diu:

- Bé doncs, filla; ja estàs llasta, a feint de magra.

- Gràcies - pronuncia tendrament Lilliane tot mirant a Mrs Dalay. Aquesta abans
de sortir tenia a parlar d'icent.

- Deixa filla bra que et bevi; deixa'm fer-te un petó per trasuete't encara
part de la meua felicitat si no et sobra ~~pot~~ en acabar, després em tendre petó se
revertadera mare, donant de cada galleta del angelical rostre de la niua, que aques-
ta el rebé dolçament com a principi d'apetit sia venturosos. a la vegada que ella
se regellava després en el rostre radiant se joia de ~~els~~ Dalay.

Aquidament es traslladaren al saló on ja estaven esperant, les dues parts dels invitats i
llurs padrins de boda.

Jean en veure les veir, i a pressa a rebre-les; dibuixant avengà un cop posat al seu encontre.
En trobar-se davant per davant de Lilliane, restà refranellat, ~~mirant~~ se uns instants im-
mòvil contemplant entremat la radiant bebeta que tenia en front i que ella li com-
reia amb una tendresa encisadora; davant se, però, sobtadament compte de la sua feblesa
i paper no paire adiant a ell, i incorpora a si mateixa a l'instant i prenent-li la mà l'estre-
nyí efusivament tot afegint a un veu baixa fluixa, fluixeta que només ella entenyé:

- ¿Com t'estimo Lilliane!...

Bella, després de reprecisar-li les seues paraules en una dolça mirada que volia dir més
que els mots, feu un petó instantani suau i graciós i li digué amb el mateix procediment
sonoro-verbal emprat per ell:

- ¡Jo també, Jean, molt!

Asta veu i organitzà la carnava uncial, i passaren respectivament a ocupar els cotxos
que esperaven al peu de la porta de la tanca del jardí.

Durant el trajecte vers la cercamonia d'ensament, Lilliane continuava en la seva tur-
bació emocional, pel transcendental moment, més aquesta percepció d'alegre inquiet la feia
encara més bella i resultava bellíssim contemplar el seu rostre, en el mateix temps
s'hi reflectia la felicitat més fura; i l'emoio de la mateixa que volia ser felicitat igual.

No fare fins després de cosuts que desaparegué en ella, aquella bella turbació que tant
l'ambellia, per revelar-se li després acamant el notional color de florides roses en les seues galtes
i firmes que habitualment tenia i que no era menys admirador que el turbanent farrat,
sinó que molt més, car elevans aparegué el seu inigualable sauriu en els llavis, aferrat
per una infundada tenansa que no ~~se~~ trasllera hamunt seu i que es propagà tot seguit en
sobar-se ja unit en perpetuïtat amb el que tan havia començat.

Després de la cercamonia, sense retornar a casa del capità, la felix parella feu acamant
da amb autèntic que per tots els comentaris, vesp estretes apretades se uní, i prolongats fetons

1295. D'aqueixa farsa, regeria l'ibiti d'aqueixa ^{de la} parella, que vivia entre els camps
verdors i florits que trobaven ràpid a la velocitat del tren, una nova impressió d'amor
per seguir-la dins del seu, com si temessin que la finia de l'espri s'havia d'emportar
la felicitat. Naturalment, el tren s'emportava la felicitat, però amb ella arrossegava tan-
be' als seus llepiteres propietaris, descaut volament darrera seu, sempre a través, un
suan sabor, dolçissim per entre la malaeta que declarava el pas de l'amor, ~~però~~
mes no es perdria; regia sempre dins de l'espri regnant en un departament
i entre una parella felicitat que es sentia atreta pel aprest d'esser un instant que
és l'amor.

Dona Parella